

ENCARA RAJA, PERÒ... FINS QUAN?

- * ENTREVISTES A
EN FRANCESC POMAR,
EN TONI TORRER
I EN MIQUEL COLL
- * FEMS A CAMPOS: ENCARA
NO N'HI HA PROU?
- * MOLTA ACTIVITAT
TEATRAL A LA VILA
- * FORA VILA PELS QUI LA
SUAM (1)

RESSÓ
DE CAMPOS

RESSÒ

Revista mensual
ANY 1
Gener 1989. Núm. 6

Edita: Obra Cultural Balear de Campos
Informació i correspondència:
Apartat de Correus núm. 40 - Campos

Coordinador: Joán Adrover i Mascaró
Coordinador fotografia: Fotos Vidal

Col.laboradors:

Pere Adrover
Miquel Adrover i Montserrat
Miquel Adrover i Mascaró
Xesc Adrover
Damià Andreu Verger
Toni Amengual
Sebastiana Ballester
Tomeu Barceló
Francesc Blasco
Tomeu Burguera
Pilar Cerezuela
Sebastià Covas
Joan d'es Cafè
Damià Huguet
Joan Juan Pons
Clementina Kokkelink
Josep Lladó
Jaume Lladó
Cosme Mas
Magdalena Mas
Julià Mascaró
Miquel Monserrat
Pere Ollers
Magdalena Rigo
Miquel Roig
Antònia Serra
Antònia Sitjar
Núria Vives

Foto Portada: Foto: Vidal

Subscripció: 1.900 ptes. anuals
Peus d'aquest exemplar: 175 ptes.

Depòsit legal: PM.951-1.988

Imprimeix: Informacions Llevant, S.A.
Tel. 55 03 28

L'equip de Ressò vol posar de manifest, una vegada més, que només s'expressa la seva opinió als articles signats per la Redacció i per l'Editorial. Els altres són d'exclusiva responsabilitat dels autors, que exerceixen el dret constitucional de la llibertat d'expressió mitjançant la Revista RESSÒ.

* Editorial..... 3

LOCAL

* Lletres a la tieta 4
* El furtivisme al nostre poble 5
* Cartes dels lectors 5
* Coses que passen..... 6
* Notícies de la Sala 7
* Biblioteca Municipal 7
* El personatge del mes 8
* Molta activitat teatral 11
* L'Urbanisme a Campos..... 13
* Pel dret a emetre 13
* Adéu a la Serradora..... 14
* Encara no h'hi ha prou..... 15
* Sant Blai informa 18
* Festa de l'arbre..... 18
* La caça a Campos 19
* Entrevista a Francesc Pomar 20

CULTURA

* Sant Blai rebrota 22
* La Pasqua..... 22
* 150 anys de Chopin a Mallorca 22

FORAVILA

* Unió de Pagesos..... 23
* Fora vila pels qui la suam 24

OPINIÓ

* Sis anys d'autonomia 25

* L'excursió del grup d'esplai..... 26
* Pla Focal 27
* Radio afeccionats 28

ESPORTS

* Futbol 29
* Tennis..... 29
* Escacs..... 29

* Passatemps 30
* El nostre terme, segons els ocells 31

Punts de venda de RESSÒ:

Autoservei **ES CAMPANAR**
Bar **LA TORRE**
Impremta **ADROVER**
Forn de **CAN PERE**
Autoservei **CAN VERDERA**
CA S'ESPARTER
Estanc de **CAN MITXO**
Granja **SES VOLTES**
Botiga **CAN SION**
Estanc de **CAS MOSSET**
Bar **TURISME**

Autoservei **ANTÒNIA ROIG**
Estanc **CAN POMARET**
Es **REBOST**
Merceria **CAN NA MONGETA**
Magatzem **CAN N'OLIVERET**
Foto **VIDAL**
Forn **CAN SBERT**
Botiga **ADROVER**
Impremta **ROIG**
Gestoria **ADROVER**

La nostra àrea geogràfica pateix una de les èpoques de més poca pluja d'aquest segle. Aquest fet, que segurament s'ha anat repetint periòdicament al llarg de la nostra història, s'ha agreujat per un factor nou que acompanya la nostra història més contemporània: l'increment desmesurat del consum d'aigua potable a la nostra illa. Des de RESSÒ volem cridar l'atenció, encara que la nostra veu soni un poc fluixa dins el maremàgnum de discussions polítiques i socials de tota casta amb què ens bombardegen diàriament els mitjans de comunicació (llegiu: televisió i premsa). Esperam així i tot que aquells que tinguin un mínim de preocupació pel futur de Mallorca entendran que aquest tema mereix una atenció especial.

Els entesos en aquesta matèria, o sigui els especialistes en hidrologia, estan totalment d'acord en un fet: els nostres recursos hidrològics són el resultat de l'acumulació de l'aigua de pluja de molts de segles enrera dins els estrates subterranis d'aquesta illa. Podríem dir que els grans llacs subterranis i les correnties d'aigua de davall terra són com una gran cisterna que s'ha omplert amb segles i segles de rebre la pluja caiguda damunt Mallorca. No cal dir quin era el consum d'aigua a Mallorca fa cinquanta anys, comparant-lo amb l'actual. La població s'ha multiplicat de llavors ençà per deu. Entre dut-

xes, piscines, sanitaris, màquines de rentar, camps de golf, pous per regar, etc. etc. el consum d'aigua s'ha disparat vertiginosament. Les conseqüències ja les pateixen a bastants zones de Mallorca, i molt concretament a la nostra. Com la salinització de l'aigua dels nostres pous, que només s'explica per un consum antinatural dels nostres recursos.

Una cosa és segura: és ben hora d'espavilar-se. Ara bé, no n'hi ha prou amb declaracions de bones intencions. Ara més que mai és necessari agafar el problema pel seu caire pràctic i concretar quines mesures són necessàries per aturar allò que tothom veu venir: un empitjorament de la qualitat de l'aigua potable.

RESSÒ no pot fer més que informar. No tenim autoritat política per dictar cap mesura. Només tenim aquesta revista i la voluntat de defensar una forma de vida digna per a tothom. Si podem, iniciarem la tasca de seguir informant regularment dels aspectes més importants relacionats amb aquest problema. També intentarem organitzar qualche taula rodona amb la intervenció d'especialistes d'aquesta matèria. Com que el problema afecta a tothom, creim que també és responsabilitat de tots aportar-hi la nostra ajuda. Si no és així, som pessimistes respecte el futur d'aquest tema. I tu, estimat lector o lectora, que n'opines?

FORN * PASTISSERIA

SBERT

C/. Síquia, 68 - Tel. 65 01 79
CAMPOS

C/. Majoral, 1 - Tel. 65 33 15
SANTANYÍ

ELIONOR MIRÓ ROIG

Amb la garantia de BODISA
VINS RIPOLL, S.A.
de Binissalem

vos ofereix un extens surtit
de vins de bóta:

Tinto Jumilla
Negre de la casa
Rosat de la casa
Sangre de toro
Blanc mallorquí
Negre mallorquí

Carrer Ferrocarril, 1
CAMPOS

Lletres a la tieta

Campos Març-89

Benvolguda tieta, puntual com sempre torn adreçar-me a vós esperant que en rebre la present no tengueu res de què queixar-vos. Per aquí ringo-rango, per ventura més rango que ringo.

Idò Tieta, ja som a pasqua, és com si anàssim de festa en festa; primer Nadal i Sant Julià, llavors Sant Antoni, Sa Rua i Sant Blai, ara pasqua i ben aviat serem a la Fira de maig, què més podem demanar?

El que fa maig però és aquest inexplicable temps, ni plou ni vol ploure, debades feim pregàries i quan s'acosta una borrasca, per petita que sigui, apareix un malenyanat anticicló i la fa relliscar cap al nord d'Europa. No sé si diré una animalada però és com si les jaculatòries protestants fossin més valuoses que les nostres. La concien-ciació però és bona i ja ens han voltat cama, els pagesos ja no es queixen i segons com es miri fan bé, convé guardar la saliva per anar a captar feina i estalviar com més aigua millor. No fos cosa els estrangers no en tenguessin per llevar-se l'arena de les anques; i, és que no sé com ho farem aquest estiu si no ens plou un parell de setmanes de tira. Nosaltres som forts i podrem beure si s'extravé, mal sia aigua de mar, però ells, tots surats d'avecrem sabeu quina pell més fina...! I els camps de golf? Déu meu el camp de golf! Necessiten ells tot sols més d'una dotzena de milions de litres d'aigua.

Enguany, tieta, quedarem com a porcs. La reserva espiritual de La Comunitat Econòmica Europea i no tenir aigua per beurar aquell bestiar!

Ja sé que si ara vós em poguéssiu contestar tot d'una em diríeu que tenint totes les síquies acabades i a punt d'amollar no cal preocupar-se. En aquest tema jo no el volia tocar, però ja que vós l'heu mogut us diré que per la vila es comenta, que fa un parell de setmanes varen provar les canonades i bé, del pou sortia aigua però a l'aixeta no hi arribava ni una gota, hi havia pèrdues. Aquestes s'arreglaren, tornen a provar-ho i si abans n'hi havia dues, ara tres. Bé, això si de cas no ho digueu molt fort, o almanco no digueu que us ho he dit jo. Són coses que es diuen pel carrer i ja sabeu que la gent sempre fa un poc llarg. I si ara han de tornar a culejar per dins els trossos potser s'acabin les berbes. Vaja, tieta, feis comptes que no us he dit res. Bé va si va bé i per anar-hi només cal que faci un parell de dies d'aigua de bimbolla.

Ja sabeu tieta que el tema de la droga és un dels més delicats del moment, però fins que les coses no ens afecten directament és com si fossin d'un altre món. Darrerament per la vila s'ha posat el crit al cel; sembla que agafaren un abastidor (un camell em sembla que li diuen), ben aviat molts tengueren puces i la gent que acluca els ulls a la brutor de ca seva, ara s'ha espantada quan el poble en feia olor des de qui sap quan.

Supós tieta que llegireu l'entrevista que un diari va fer al Director General, molt guapa, per ventura massa i tot. «Color de pa torrat», fotos, Sa Ràpita, tot molt guapo. Jo no m'ho puc acabar de creure. Tot allò de «cultura» i «cultureta» i principalment la «pedratosca» i és que per ventura ha estat o és una «pedratosca» vista i no vista, una «pedratoscacampanera» secreta, però de què ens queixam?, sempre és guapo veure que els campaners «es preocupen del poble».

El món dels sinònims, tieta, és molt ampli, el camp semàntic és una de les debilitats de molta gent (el semàntic però, l'altre es enterrat sense acabar deixar-lo morir) idò com us deia, tieta, les paraules no protesten, ni tampoc ho fan les lletres, podem emprar-les pel que sia, fins i tot jo puc utilitzar-les; llavors el que feim és emprar les que més ens convenen i de la forma en què ens ve de gust. Tant té si deim «pelotillero» com si deim llepacrestes, per dir «harto» podem dir fart, tip o sadoll i els sabuts diuen que «en la variedad está el buen gusto», jo no sé quina mena de gust deuen tenir però us puc assegurar que en el plafó de la Sala en devers quinze folis que hi ha exposats n'hi havia molt poca de varietat, tot en la línia de sempre, tot en la llengua de les coses importants, tot en llengua Saiz, que diuen ara.

Bé tieta, res més per avui, ja veis que tot va com va, Adéu i fins una altra.

No he pogut resistir la temptació tieta, he tornat obrir el sobre i és que quan he anat a Can Mosset a comprar un segell n'he vist una d'aquelles que s'han de contar: quan sortia un renouet estrany m'ha arribat a l'orella, em gir cap a la portassa de Can Cos i en veig un que cumpixava les portes, ens hem mirat uns moments, jo l'he conegut a ell, ell m'ha conegut a mi, no us podeu imaginar com de xistosa era la situació, un home de tants de fums i que m'observava amb el pasterol defora que li roava damunt les sabates, un altre dia us diré qui era aquest brutanxo que pixa fora de test Adeu!

El furtivisme al nostre poble

Des de fa molts d'anys els caçadors furtius han estat presents i encara ho són al nostre poble. Gent sense mirament que tant els fa agafar un ull de bou amb les rateres, com afagar es sacs de conills amb les senderes, a la nit, i a vegades amb un potent llum, tot això és prou conegut per quasi tothom i també pels Guardes Forestal. Però, deixant un poc tot això de si aquests fets són coneguts o no, jo voldria parlar del que aquest fet representa. El furtivisme, com he dit abans fa molts d'anys que és present no només al poble, sinó per tota l'illa, pareix que ja ens hem acostumat al fet en qüestió, quantes vegades hem sentit comptar alguns aventura d'algún furtiu, bé d'una gran parada de rateres o d'una bestial caçada de conills, crec que més valdria que callassin i almenys no farien mal d'ulls ni d'orelles, així pentura arribarien a entendre que d'això no han d'estar contents, sinó més bé empegueïts, que pensin que van contra la llei i per això els pot caure el pè, aquest fet està perseguit i castigat per la llei, amb multes que van de les 10.000 fins a les 50.000 pessetes, jo si fos d'ells m'ho pensaria. La manca de vigilància, és un fet que contribueix que aquestes persones actuïn amb total llibertat, però això no només és una tasca dels Guardes, sinó de tots, els caçadors legals també haurien

de contribuir denunciant-los a les autoritats.

Darrerament s'han incrementat els abusos per part dels furtius, les massives parades de rateres, agafant no només tords o estornells, sinó tota classe d'ocells insectívors que estan amb molt de perill d'extinció, i protegits. Darrerament també les xerxes japoneses estan molt de moda a Campos, i fan molt de mal a la pobla població d'ocellons, les visites a la nit a certs llocs, amb la fura i la sendera o amb el llum i l'escopeta, també són fets ben freqüents.

Crec que ha arribat l'hora de dir basta, hem d'intentar concienciar aquestes persones, com he dit abans, del que els pot passar. Hem de pensar, que hi ha persones, que amb les seves rateres, alguns en fan parades de més de cent, poden esvaïr la ja mal parada població de ro-pits, per exemple, recordem que el «trequet» quasi ha desaparegut, i la principal causa han estat aqueixes trampes mortals.

Les autoritats competents i la Societat de Caçadors, haurien de posar més esment amb aquests fets, castigar-los amb les sancions que la llei preveu. L'arradicació del furtivisme seria un bé per tots, tant si són caçadors o no, tasca que veig molt difícil, però no impossible, basta que hi hagi voluntat.

Collectiu Verd

Cartes dels lectors

Hi havia una vegada un poble que tenia un ajuntament.

Aquest feia i desfeia en bé del poble. Els habitants n'estaven més o manco contents. Però un dia, una doneta vella es passejava per un carrer. Menjava un pastís, a l'hora de tirar el paper es va adonar que no hi havia papereres, ni en aquell ni a altre carrer. Aquella velleta quan va arribar a casa seva va agafar un paper i un llapis i es va posar a escriure. Primer havia pensat enviar una nota a l'Ajuntament, però creient que no li farien cas la va enviar a la revista RESSÒ.

La nota deia:

«Per què, per evitar que Campos sigui un niu de brutícia, no posau papereres els que cobrau per això, en lloc de fer el cotxe del batle net?»

La història va acabar així.

Si Déu ho vol, per ventura algú farà cas d'aquesta nota.

X = Besades, O = Abraçades
XXXOOOXXX

* * *

L'altra dia, aprofitant aquest bon temps que fa,

anàvem passejant per Ses Covetes, i vàrem veure que encara segueixen construint per aquells paratges. Ens vàrem trobar amb una «mole» d'apartaments que estan fent a veïnat del «Ran de mar», que quasi pareix un poble de llarga que és. Entre aquests apartaments i els xallets construïts a sa punta d'en Ferrer (abans zona verda), Ses Covetes aviat pareixerà Manhattan. És francament monumental i horrible tot el que estan fent per allà.

Més tard pensàvem sobre aquest fet i vàrem cavil·lar que això no pot ésser legal mai. Els apartaments ocupen la major part del solar, i a més estan massa aprop d'una zona verda. Segons tenim entès, a Ses Covetes només es pot edificar un terç del solar, i al manco a 10 metres de qualsevol zona verda. Per això, nosaltres ens demanam:

- Per què es segueix jugant d'aquesta manera amb les normes urbanístiques?.

- No té l'Ajuntament l'obligació de fer-les respectar?.

Hem sentit a dir que a darrera de tot això hi ha el mateix de sempre. Un personatge que sempre que hi ha obres il·legals el trobam afixat per enmig.

No hi ha ningú a Campos capaç d'aturar-lo?

Bonnie & Clyde

Tejar CA'N BENITO

Miguel Torres Bordoy

Ctra. Palmer, s/n

CAMPOS

Tel. 65 09 06

Joieria - Rellotgeria

SANT JULIÀ

Joies Fuscai

C. A. Vives, 26

CAMPOS

Tel. 65 11 70

Coses que passen

Trobar una multa enganxada a l'eixuga-parabrises és una cosa que pot passar a qualsevol, és un fet prou corrent, el que, si més no, és curiós és que aquesta vegada hagi tocat al cotxe, a un dels cotxes, de l'Ajuntament de Campos. La infracció no era massa greu, sembla que només estava mal aparcat.

Fa un parell de setmanes ens va visitar el Director Provincial del Ministeri d'Educació i Ciència, el motiu era inaugurar dues noves aules del Col·legi Públic Joan Veny. Acabat l'acte, el senyor Crespí, acompanyat d'alguns representants del Col·legi i d'altres de l'Ajuntament anaren a visitar l'escola del Palmer, on es construeix una aula de natura, volien veure com anava tot allò.

Quan hi arribaren no trobaren ningú, el mestre encarregat no hi era i nosaltres no sabem si tenia l'obligació de ser-hi, el que sí sabem però és que hagueren de quedar en mig del camí, ningú no va dur cap clau i, és clar que no eren hores d'enfilarse per les barreres. La cosa no va acabar aquí però; sembla que qualcú va anar a la Sala a cercar la clau que guarden i, mira per on, que ningú no va saber on era.

Conten que a més d'un la cara li queia de vergonya. Hi ha motiu? la veritat és que no ho sé. Però, i si com va dir el senyor Crespí, en lloc d'una visita protocolària l'escola s'hagués calat foc, com haguessen entrat a apagar-lo?

«ROBATORUM PER MENJATORUM NO ÉS PECATORUM». Un diumenge d'aquests un dels nostres col·laboradors era al futbol, tenia el cotxe davant can Joan Verd, quan hi tornà per partir va veure com li havien obert, després de passar revista per tot va comprovar que no havien espenyat res i

que no faltaven gaire coses, la pila hi era, també la màquina de fer fotos, la capsa de tabac plena de menuts també, l'únic que no hi era, una bosseta de plàstic en la qual hi havia una truita d'espàrrecs, un pa petit i una coca de nadal. Punyeteros! li fotéreu el sopar.

La xarxa de canalitzacions per el subministrement d'aigua potable als horts de Campos, Sa Ràpita i Ses Salines -Sa Colònia de Sant Jordi ja està enllestida. Dia 11 d'aquest mes es va fer una inauguració tècnica per comprovar la resistència de les canonades. Setmanes enllà ja s'havia provat d'amollar l'aigua a pressió, però s'havien produït importants fuites d'aigua per ruptura de canonades. Fugues que els enginyers ja esperaven perquè ja és sabut que sempre hi ha un percentatge de canonades que no aguanten la primera investida de les aigües.

La inauguració oficial serà el mes de Juny. Les peticions per poder servir-se d'aquesta xarxa s'han de tramitar a l'Ajuntament. De moment, només hi ha 6 horts que han instal·lat connexions amb la xarxa general. Recordam que el preu inicial d'una tona d'aigua (1.000 litres) serà de 42 pessetes i el cabdal que rebran els usuaris serà d'1 metre cúbic cada hora. També es produran instal·lar comptadors per 3 metres cúbics/hora, però sembla que no interessaran a ningú.

Aquestes obres es varen iniciar el mes d'octubre de l'any 1984 i en total s'han col·locat 84 quilòmetres de canonada.

El cost de la instal·lació per a cada hort variarà segons les obres que cada particular haurà de fer. El comptador d'un metre cúbic val 35.000 ptes. i el de 3 metres cúbic 65.000.

FOTO VIDAL

Els passats dies 24, 25, 26 de febrer ens va fer visita el primer temporal de l'any, amb vent molt fort, de 80 a 90 quilòmetres hora, i algun ruixat. El vent va fer alguna destrossa, sobretot als arbres, esqueixant branques i fins i tot tombant algun arbre, però allà on va ésser més lleig fou a la vorera de mar. A Sa Ràpita i a S'Estanyol les ones arribaren a la carretera, algunes d'elles arribant a espenyar la terrassa d'alguna casa. Al racó del Llebeix les pedres que havia tret la mar feien quasi intransitable un bon tram de la carretera. Les ones eren impressionants i al mateix temps perilloses per les persones que es trobaven observant el temporal. Al moll de S'Estanyol un cop de mar va tirar deu persones a l'aigua: 6 nins i 4 majors, que per sort, i deim per sort pel que hagués pogut passar, només n'hi va haver un de ferit, un nin es va fer mal al costat i va ésser traslladat a Palma. Les ruixades foren de poca quantitat i de poca durada, ja que el fort vent s'emportava les boires cap a l'est. Esperem que les coses canviïn i que la pluja arribi ben aviat, però sense fer destrosses.

L'oficina de recaptació municipal, degut a les obres que es realitzen a Can Cos, han canviat provisionalment instal·lant-se al local on abans hi havia el banc de Santander.

Però el canvi de lloc no ha estat l'únic canvi que ha experimentat l'oficina, ja que també ens ha arribat a les orelles que s'ha informatitzada. A partir d'ara tots els contribuents del nostre poble estarem fixats dins l'ordinador del recaptador. Ara si que no hi haurà més remei que pagar!

Vàrem llegir al «Diario de Mallorca» que la coneguda campanera Maria Magdalena Puigserver (de Can Ronquet) ha guanyat un premi de cuina, que li permetrà, si no li ho ha permès ja, poder gaudir d'un sopar per a dues persones a un restaurant xinès de Ciutat, a més a més de cobrar una gratificació en metàl·lic.

Ah! Ens oblidàvem de dir-vos que el plat amb el qual va guanyar és «Spaguetis a l'ou».

Notícies de La Sala

A la sessió plenària de l'Ajuntament, celebrada el passat 7 de febrer, es va acordar, prèvia petició de la Companyia Telefònica, emetre un informe favorable de declaració d'utilitat pública a la construcció a Ses Covetes d'un edifici que albergarà l'equip terminal d'un cable submarí, per enllaçar les ciutats d'Estepona, Palma i Palerm (Sicília). Aquest cable permetrà l'ampliació de circuits telefònics amb la península i crearà una nova via d'unió amb la mateixa. L'informe ha estat enviat a la Conselleria d'Obres públiques per a la seva aprovació definitiva.

En canvi va esser denegada la petició d'un particular, sol·licitant l'aprovació d'un projecte de construcció d'una benzina al quilòmetre 6'5 de la carretera de Campos a Sa Colònia, per entendre el Consistori que no es correspon la superfície sol·licitada amb la necessitat d'ocupació dels terrenys propis per a desenvolupar l'esmentada activitat.

En aquest mes de març hi ha hagut una Comissió de Govern i un Ple, dels quals podríem destacar:

- La liquidació del pressupost general de l'any 1988. Aquest any passat, restades les despeses als ingressos, l'Ajuntament ha tengut un superàvit superior als quaranta-un (41) milions de pessetes.

- La petició al Consell Insular de Mallorca de que s'inclogui al Pla d'Obres i Serveis 1989 d'aquesta entitat, el projecte de pavimentació asfàltica del camí de Sa Vinyola. El projecte té un pressupost d'uns quinze milions, un 70 per cent els pagaria el CIM, i la resta la Sala.

- L'aprovació, per unanimitat, del projecte d'urbanització de la «Unitat Residencial n° 1 de Sa Vinyola», que desenvolupa el corresponent pla parcial, ja aprovat per l'Ajuntament. Aquesta urbanització ha estat promoguda per Joachim Wagner, representant de l'empresa «Hoteleria Azur Balear S.A.». El projecte estarà exposat durant quinze dies a l'Ajuntament per que pugui esser examinat per tothom que ho vulgui, o que tengui interès en presentar-hi alegacions.

- L'aprovació provisional de l'expedient relatiu al Pla Parcial de Sa Marina de Campos, situada a Sa Ràpita. Aquest expedient serà enviat a la Comissió d'Urbanisme de Balears per a la seva aprovació definitiva. Hem de recordar que el Pla Parcial va esser aprovat inicialment per l'Ajuntament el 4 d'octubre de l'any passat, i que varen esser enviats exemplars als organismes oficials corresponents. La Comandància General de les Balears va enviar un informe demanant docu-

mentació complementària, i el Consell Insular va fer un informe desfavorable.

- L'acord de demanar la subscripció al Pla de Millorament de Façanes, promogut per la Conselleria de Cultura, Educació i Esports. L'Ajuntament aportaria la quantitat de dos milions de pessetes per aquesta finalitat, i es fixa el casc antic de Campos com la zona on es durà a terme aquesta rehabilitació de façanes.

- La proposició, per unanimitat, de proposar l'anome-

nament de Rafel-Joan Creus Vives com a Secretari de l'Ajuntament. Aquesta proposició es farà a la Direcció General de la Funció Pública, i es deu a que l'actual secretari és el candidat que ha obtingut la major puntuació. Hem de recordar que en Rafel-Joan Creus és Secretari eventual, ja que no ocupa la plaça en possessió. D'acceptar-se la proposta de l'Ajuntament passaria a ocupar el càrrec en propietat. Des d'aquí li desitjam molta sort.

Redacció

Biblioteca Municipal

Campos i els seus escriptors dins la nostra Biblioteca:

- Joan Adrover Mascaró: «Realitats foravileres»
- Damià Huguet i Roig: «Ofici de sords», «Traus badats», «Com un peix dins el rostoll», «Aproximació a l'obra del poeta Miquel Garcia», «Guarets a l'alba», «Carn de vas», «L'ull dels clapers», «L'encant dels pentenills».
- Gabriel Reus i Mas: «L'obra de tot un poble», «Pròleg i notes a: «Història de la Yglesia Rural de Sant Blay de Campos, de Fra Tomàs Alou».
- Miguel Roig i Adrover: «La nostra llar», «Excursió a Lluc».
- Antoni Veny Ballester: «Primer Centenari del Temple Parroquial de Campos».
- Joan Veny i Clar: «Francisco Talladas Vanrell, hijo ilustre de Campos».
- Joan Vidal Ollers: «La Soledad: I Centenario del Templo Parroquial», «Molins de vent i molins de ramell».
- «Història de Campos», Vol. I, de Ramon Rosselló Vaquer.
- «Bates i Mostassafs de Campos», de Ramon Rosselló Vaquer.
- «Mirall d'amor i de pau», de Concepció Castells.
- «Sor Maria Rafaela», de B. Colombás Llull.

**SI JA SABEU QUIN DIA
HAN DE COMBREGAR
VENIU A FER LA RESERVA.
NO ESPEREU MÉS**

Vidal

C/. Plaça, 15 - CAMPOS

**FOTOGRAFIA D'ESTUDI
REPORTATGES FOTO I VIDEO**

**I LA NOSTRA NOVETAT D'ENGUANY:
SURTIT AMPLÍSSIM DE RECORDATORIS
DE 125 FINS A 965 pts. CADA UN**

Miquel Coll «de Son Durí»

*Aquest mes tenim a la secció «El personatge del mes» un campaner que, ja de molt petit, es va sentir atret per una professió en la qual es combinen la sensació de llibertat, una immensa responsabilitat, i la necessitat de superar constantment noves situacions per a les que tots els sentits han de funcionar al rendiment màxim. En Miquel Coll i Pujades, «de Son Durí», és pilot d'aviació, i des dels seus dinou anys fins els quaranta-nou que té ara ha passat 10.500 hores assegut darrera els controls dels deu o onze models distints d'avió que ha hagut de pilotar. Hem cregut que l'experiència adquirida per allà dalt, dins les «carreteres del cel», valia la pena d'esser mostrada als lectors de **RESSO**. Creim que les dificultats que, de segur, implica exercir l'ofici de pilot només poden ser superades amb una vocació total i uns complicats coneixements tècnics que, d'altra banda, canvien constantment. En Miquel ha volat aquests trenta anys sense haver tingut cap experiència desagradable que pugui haver estat atribuïble a ell. Després d'haver-lo entrevistat durant un parell d'hores he tret la conclusió que han estat trenta anys de viure intensament una professió i, al mateix temps, d'haver passat molts de moments meravellous a molts de quilòmetres d'enterra.*

RESSO: 10.500 hores assegut al govern dels avions equivalen a un nombre astronòmic de milles fetes d'ençà que tenies 19 anys. Pocs conductors d'automòbil poden afirmar que, després de conduir aquesta quantitat d'hores, no han tingut cap accident. Sabem que durant els teus anys de volar tampoc has passat per la terrible experiència d'un accident aeri. Així i tot, has viscut moments perillous durant la teva carrera?

MIQUEL: en record, molt especialment, dos. Devers l'any 65 volava amb reactors SABRE i teníem exercicis de tir real al sud de Cabrera. Aquell dia jo era l'encarregat de dur, podríem dir que de remolc, el blanc allà on els altres pilots havien de dirigir els seus projectils. Aquest blanc era una tela rectangular de plàstic blanc d'uns set metres quadrats i penjada d'un cable de cent metres. En un moment donat, una bala em va atravesar la carlinga i va quedar dins la meva cabina. Veure allò, de-

sempesca el blanc i tornar a la base va ser tot u. Aquella va ser una situació de perill autèntic, però només va durar uns segons. En canvi, l'altre moment de dramatisme que vaig viure, ho va ser per la llarga duració del problema. Dia 10 de novembre de l'any passat, tornant d'Alemanya amb un viatge de turistes, el mecanisme que tocava treure les rodes del BOEING 737 no va obeir. Te deus recordar que la premsa en va parlar una bona partida de dies. A l'aeroport de Hannover, des d'on havíem partit, vàrem tenir un retard important i passàrem molt de temps esperant el permís per enlairar-nos. Durant aquell temps una persona es va aficar per dins el sistema hidràulic que mou el tren d'aterratge. Increïble, però va succeir això. Aquell desgraciat va morir esclafat, quan vàrem replegar les rodes. El problema es va presentar a l'hora d'haver de tornar a treure les rodes per aterrar. Aquell cos s'havia congelat degut a la temperatura als 12.000 metres que

FOTO VIDAL

haviem volat i va bloquejar tot el sistema hidràulic. El meu company de cabina i jo vàrem descobrir la causa d'aquella anomalia a través d'unes finestretes que donen a l'espai allà on hi havia el problema. Sense comunicar als passatgers el motiu del problema -tanmateix pens que no ens haurien cregut- vàrem començar a fer temps per damunt el migjorn de Mallorca a una altura baixa, fins que la descongelació d'aquell cos humà va permetre que tornàs funcionar el tren d'aterratge. Vàrem passar dues hores de molta tensió, sobretot la tripulació.

RESSO: on et sents més

tranquil, pilotant dins la cabina o assegut a una butaca com a passatger?

MIQUEL: amb això em passa el mateix que quan vaig en cotxe i no conduesc jo. La sensació d'inseguretat és notòria. Dins l'avió, quan viatjam com a passatgers, procur passar tot d'una que puc dins la cabina. Allà dins em sent relaxat, puc observar la feina dels meus companys i, sobretot, és la forma de viatjar que més s'assembla a la forma de viatjar que normalment utilitz: conduir jo mateix, sigui el cotxe o l'avió. I crec que és una sensació que sentim freqüentment tots...

Any 1960. El primer avió: un BÜCKER

RESSÒ: a part dels moments en es presenta qualque problema tècnic o atmosfèric, quines són les estones de més tensió durant un vol?

MIQUEL: enlairar-se i prendre terra. I per aquest ordre, encara que la gent en general creu que és més delicada l'arribada que la partida. Quan un avió pren velocitat a la pista, s'acumulen una quantitat d'operacions i de coses a tenir en compte que fan d'aquells segons de minut un espai de temps supermilimetrat i en el que dins cada milímetre, per entendre'ns s'hi han de situar operacions, comprovacions, càlculs mentals, revisions d'instruments, etc. A més d'això, l'avió pesa deu mil quilos més -per mor del combustible- que quan feim una davallada.

RESSÒ: tu has viscut l'aviació en èpoques molt distintes. Has tripulat models senzills i d'altres molt sofisticats. Trobes que la computerització dels sistemes mecànics dels avions ha llevat protagonisme al pilot? Aquests aparells tan moderns fan el volar, per dir-ho així, «més avorrit»?

MIQUEL: no ho crec. Tot i que aquesta sofisticació de què parles és un fet, i encara molt més avançada del que et puguis imaginar, el pilot és encara fonamental. I evidentment molt més quan hi

ha qualque coseta que surt de la normalitat: qualque petita avaria, moments de molta densitat de trànsit, una tempesta, etc. Així i tot la tecnologia està tan i tan avançada que a la pràctica, seria factible un avió sense pilots, només dirigit per uns aparells electrònics super precisos. El problema seria que ningú gosaria enfilarse dins un d'aquests avions...

RESSÒ: qui més qui menys coneix la situació de la xarxa de carreteres de Mallorca. Què ens dius de les «carreteres» d'allà dalt? Com està això de la seguretat?

MIQUEL: es parla molt de la saturació dels camins que tenim a l'aire. Jo crec que, més que un problema d'excés d'avions és un problema d'organització. Et posaré un exemple. Els Estats Units i mira que et parl d'una extensió de cel immensa- tenen un únic centre de control per a tota la seva circulació aèria. Un centre únic vol dir simplificació de tot. Saps quants de controls hi ha a Europa? Idè en tenim vint. I quan no hi ha vaga a un, n'hi ha a l'altre. I una vaga afecta tots els altres centres. En resum: conjuntar aquests vint centres de control complica molt la navegació. A Mallorca, en concret, l'«autopista» que se'n va cap el Nord congrega un 90% del trànsit, i representa una concentració molt

important en aquesta ruta. També hi ha unes àrees especialment denses, per exemple les de Ginebra, i Frankfurt...

RESSÒ: quina jornada laboral teniu?

MIQUEL: Tenim progra-

En Miquel Coll i Pujades va néixer dia vint-i-u de juny de l'any 1939 a Campos. És fill d'en Miquel «de Son Durf» i de na Sebastiana «Alova». Casat amb na Francisca Servera i Nicolau, de Ca'n Perilla, té dues filles, na Fàtima de 24 anys, que ja els ha donat dos néts, i na Immaculada de 21 anys. Na Immaculada és assistenta de vol des de fa un any i fa feina amb la mateixa companyia aèria del seu pare.

En Miquel creu que l'interès per l'aviació li pot venir d'aquell dia, devers l'any 1944, en què son pare el va dur damunt la bicicleta a veure un avió militar italià que havia caigut dins Son Catlar. També la visió infantil dels dibuixos d'avions militars que hi havia a les parets dels observatoris de S'Estadella, testimonis encara de la guerra civil espanyola, pot haver despert en ell la curiositat per aquest món fascinant. El món dels professionals que governen uns aparells voladors que els nostres padrins, de joves, haurien observat astorats i sense poder reprimir les ganes de fugir-ne com del dimoni. Avions, que avui en dia, ens semblen la cosa més familiar del món, però que a principis de segle haurien estat catalogats com a màquines de volar d'un altre planeta.

En Miquel de Son Durf ha passat per dues etapes dins la seva carrera professional: la militar i la civil. D'aquestes dues èpoques de la seva vida ha acumulat una gran experiència professional, experiència que, expressada en xifres, equival a 10.500 hores de vol.

Després de fer el curs pre-universitari -equivalent a l'actual C.O.U.- va ingressar a l'Acadèmia General de l'Aire a Santiago de la Ribera (Múrcia). Era l'any 1959, i encara es recorda del seu primer vol tot sol, als vint anys, amb un aparell de fabricació alemanya i anomenat BÜCKER. Acabà els estudis a Múrcia amb el grau de tinent i els continuà amb un curs de sis mesos a Salamanca per aprendre a tripular els T-6. Des d'allà obté el seu primer destí: Las Palmas. La seva tasca consistia a patricular la conflictiva zona del Sàhara espanyol amb el legendari MESSERSCHMIDT 109.

L'any 1973 es va casar amb na Francisca, i segueix la seva carrera militar amb el curs de reactors a Talavera la Real (Badajoz) on aprèn a volar amb els SABRE. Passa quatre anys a Morón de la Frontera (Sevilla) volant amb aquells reactors, des d'on és destinat a l'estació de radar del Puig Major per treballar-hi durant quatre anys més. Després d'aquests anys sense contacte amb el pilotatge d'avions militars, s'incorpora al S.A.R. (Servei Aeri de Rescatament) i pilota els hidroavions GRUNMAN fins l'any 1975. En aquella època ascendeix a comandant i demana l'excedència de l'Exèrcit de l'Aire per passar a pilotar civilment amb la companyia de vols xàrter SPANTAX. S'incorpora com a pilot dels CONVAIR CORONADO -aquells avions que fa anys i anys que veim estacionats a les pistes de Son Sant Joan- i posteriorment pilota també DC-8. A partir de l'any 1986 és pilot de BOEING 737, i des d'enguany de BOEING 757, amb la companyia, també xàrter AIR EUROPA.

FOTO VIDAL

macions quinzenals. Això vol dir que sabem amb dues setmanes d'antelació les rutes que haurem de fer. Per un vol dins Europa, per parlar d'un exemple, ens presentam a les oficines de l'aeroport una hora abans de la partida. Allà recollim un dossier amb tota la documentació necessària per aquell trajecte. Els darrers anys la nostra feina a les oficines abans del vol, se'n ha facilitat bastant amb els ordinadors. Abans havíem de fer tota una sèrie d'operacions i consultes prèvies a la partida que ara ja trobam realitzades quan arribam a l'aeroport. Per part nostra, actualment només ens queda estudiar l'estat meteorològic de la ruta, decidir la quantitat de combustible que volem i recollir unes quantes dades de darrera hora (nombre de passatgers, i per tant pes que haurem de tenir en compte a l'hora de calcular la velocitat per enlairar-nos, així com quina distància hem de recórrer a la pista abans de prendre per amunt.)

Trenta minuts abans de la partida del vol ja som dins la cabina i tot és a punt. Jo tenc

dues temporades distintes. L'hivern, quan a Mallorca l'activitat davalla moltíssim, operam des de les illes Canàries. En canvi, la temporada d'estiu, tenim els avions a Son Sant Joan. Un dia normal feim dues anades a qualque país europeu, i això representa unes dotze hores ocupats: vuit hores volant i la resta per a les escales durant els dos vols.

RESSÒ: tornant al tema de la seguretat. Així com a terra sabem que aquest o aquell revolt d'una carretera té una certa dificultat, teniu també unes rutes més difícils que les altres?

MIQUEL: Bé, ja t'he parlat que quan som dins la zona de Ginebra o de Frankfurt hem de tenir els ulls ben oberts. També hi ha certs aeroports que, o bé per la seva situació (el de Tenerife Nord o «Lòs Rodeos» perquè està situat a 700 metres damunt el nivell de la mar) o bé perquè no disposen de tantes «ajudes» per a nosaltres (il·luminació, radars, etc.) representen una certa dificultat per maniobrar-hi. Un altre tema és el dels vols que feim

sobre certs països africans on el control de terra de vegades no és cent per cent segur. En aquest cas es tracta d'ajudar-nos del nostre propi control visual....

RESSÒ: i el mal temps?

MIQUEL: si és en viatges llargs, podem evitar-lo anant a fer voltera. El problema són les tempestes durant un trajecte curt, que no es poden evitar perquè no podem fer una voltera de cent quilòmetres en un trajecte de cent cinquanta....

RESSÒ: Miquel, què sents quan llegeixes les notícies que parlen d'accidents d'aviació?

MIQUEL: procur analitzar detalladament quines causes han motivat la catàstrofe. I pensa que és molt fàcil dir «aquest accident s'ha produït per una fallada humana». Vull dir que en aquest cas tothom sol pensar en els pilots, però hi ha moltíssimes mentes humanes implicades en un vol (controladors, mecànics, els encarregats de les revisions, els auxiliars de les pistes, etc.). De totes formes, un accident sempre és analitzat al mil·límetre i després

s'elabora un reportí completíssim que es distribueix a tots els pilots, acompanyats d'un comentari exhaustiu de les circumstàncies d'aquell sinistre.

RESSÒ: Parlem d'aspectes més alegres de la teva feina, quins moments et produeixen més satisfacció quan voles?

MIQUEL: quan fa bon temps, i volam de nit, tant l'observació de les ciutats il·luminades com mirar el firmament són sensacions molt agradables. També ho pas molt bé contemplant les postes i les sortides del sol.

RESSÒ: en unes quantes ocasions he llegit el testimoni de pilots que asseguren haver vist objectes que ni ells mateixos ni els radars de terra havien pogut identificar. Parlant clar, segurament es tractava d'OVNIS. Has tingut alguna experiència d'aquest estil?

MIQUEL: Directament, no. Una vegada vaig arribar a la feina al Puig Major en el moment que havien detectat uns objectes a les pantalles que varen passar per això

Any 1964. Pilot de reactor F-86 SABRE

que tu dius. Ningú va poder treure en net què eren. I això que quan els meteoròlegs amollen aquelles bolles inflables («globos sonda») tots els radars estan avisats. Ara bé, ja et diré que jo no he visualitzat res mai d'aquest estil. Companys meus, sí. I de vegades n'hem parlat amb ells. Com pots suposar, crec molt lògic que existeixin...

RESSÒ: l'espai de què disposam per aquesta entrevista no és tan gran com aquell en què normalment et mous, per tant vet-aquí la darrera pregunta: ens voldries explicar qualque anècdota?

MIQUEL: Record molt especialment un dia que vàrem sortir a auxiliar una avioneta privada que venia de Sardenya i havia avisat que acabava el combustible. Hi anàrem el Grunman i un helicòpter del S.A.R. Quan vàrem haver-la localitzada la vàrem començar a acompanyar un a cada costat, a poca distància. En un moment donat, i no molt enfora de Cabrera, aquell pobre italià ens va comunicar que perdia altura. En pocs segons vàrem observar com queia a la mar. Sortosament, l'helicòpter el va poder rescatar viu.

En una altra ocasió volàvem molt tranquil·lament per damunt les illes Canàries. Per la ràdio no sentien cap comunicació d'altres avions perquè era una zona de poc trànsit i en aquest cas no

solem emetre gaire missatges. A aquella hora el sol just havia deixat de veure's i la seva llum encara il·luminava l'horitzó d'una manera molt vistosa. De cop vàrem veure comparèixer un objecte que es traslladava a una gran velocitat i de forma ascendent, no horitzontal a la terra. En pocs segons les ràdios varen començar a emetre veus dels pilots que volaven per aquella àrea, demanant nerviosament als controls de terra que identificassin aquell objecte estrany. Cap radar ens va aclarir de què es tractava. Aquella «cosa» va seguir el seu camí ascendent fins que es va perdre de vista... Els diaris varen parlar-ne i fins i tot qualcú l'havia fotografiada... Jo estic convençut que era un míssil disparat des de qualque maniobra militar i que duia una trajectòria equívocada i molt perillosa per al trànsit d'avions.

Miquel, en nom dels lectors de RESSÒ, gràcies per haver-nos acostat un poc al teu món professional. Crec que el que ens has contat interessarà molta gent, i, qui sap? per ventura qualcun d'aquests lectors o lectores més joves trobaran en aquestes explicacions teves el primer escaló de l'escala que els durà a fer-se, com tu fa 30 anys, aprenents d'aquest ofici tan extraordinari...

Joan Adrover i Mascaró

Molta activitat teatral les darreres setmanes

La comèdia de l'olla

FOTO VIDAL

Divendres dia 3 de Març, un grup d'alumnes de 8^è del Col·legi Joan Veny i Clar vàrem representar una comèdia al Teatre Municipal.

Vàrem fer dues representacions: una a les 3'45 del capvespre i l'altra a les 8'30 de l'horabaixa.

Els comedians

Per ordre d'aparició érem aquests 13 al.lots:

Deessa de la Bona Sort: Ventura Suñer.

Euclió: Damià Andreu Verger.

Eumònia: Catalina Mª Mas.

Pitònic: Mª Magdalena Vidal.

Congrió: Francesca Salas.

Elèusia: Maria Mas.

Estròbil: Joan A. Sánchez

Estàfila: Miquela Mª Soriano.

Megador: Pere López.

Àntrax: Francesc Lladó.

Frígida: Isabel Mª Mas.

Licònides: Gabriel Maimó.

Fèdria: Antònia Barceló.

La directora de l'obra era na Catalina Font, la nostra professora de català. Ajudaren a l'organització D.

Simon Escales i D. Sebastià Mas. L'Ajuntament ens proporcionà el local teatral per representar la comèdia.

La primera representació fou per a un concurs de comediografia organitzat per la Conselleria de Cultura del Govern Balear on hi participaven diferents col·legis que, com nosaltres, preparaven una obra de teatre. La primera representació la férem només davant un jurat provinent de Palma que aportaria la seva puntuació al concurs.

D. Joan Molina aprofità l'ocasió per filmar-nos amb una vídeo-càmera. Excepte en alguns moments, la comèdia va sortir bé.

...I a la segona representació...Quin ambient!

A les 8'30 començarem el primer acte. Aproximadament les 3 quartes parts del Teatre eren plenes. Estàvem nerviosos, però tot va començar bé. Després del primer acte es vengueren bitllets per a la rifa d'una ensaï-

mada. Al final del segon acte es va rifar l'ensaïmada i un grup que imitava El Tricicle va fer una actuació. El tercer acte, i per tant la comèdia, va acabar a les 10'15 i a mi em va semblar que els espectadors s'havien divertit força i varen sortir molt satisfets. Per la nostra part, tots estàvem molt contents pel fet que la comèdia havia sortit bé i perquè el públic s'ho passà «pipa».

Els diners recaptats serviràn per pagar part del viatge d'estudis.

Així era la comèdia

Aquesta comèdia era d'un famós comediògraf llatí, en Plaute. El nom original d'aquesta comèdia és «Aulularia» i en la versió catalana s'anomena «La comèdia de l'olla». És una obra còmica amb situacions d'intriga. Euclió és un home avar, pobre i gasiu com no n'hi ha d'altre. Un dia troba amagada a casa seva una olla plena de monedes d'or. El pobre Euclió no sap què fer; no dorm de nit per por dels lladres; de dia la vigila a totes hores i sospita que tota la gent sap el seu secret. Euclió té una filla, una jove molt bonica, i Meador, un home vell, però molt ric que viu a veïnat de la casa d'Euclió, li demanarà que li doni la filla en matrimoni. Euclió, no pensant en res més que en la seva olla li

diu que sí, que s'hi pot casar.

Però Licònides, el jove nebot de Magador i na Fèdria, la filla de n'Euclió estan enamorats. El ric Megador, per preparar el casament, lloga cuiners i criats per al banquet de noces. La casa de l'avar plena de gent, figureu-vos! quina por! pobre Euclió, no sap on posar l'olla. I l'amaga al temple de la Bona Sort. El criat del jove enamorat, n'Estròbil, que ho veu, roba l'olla. Quan n'Euclió ho descobreix quasi es mor. Tot s'acaba bé. En Licònides renya el seu criat per la malifeta. Torna l'olla a Euclió, i per fi és ell qui es casa amb na Fèdria, la seva estimada. I tots contents! Tots menys el vell ric Megador. Però, què hi farem?. Finalment n'Euclió regala la seva olla als enamorats perquè «està cansat de passar ànsia».

Un comediant

Donam les gràcies a: Catalina Font Ragel, Simó Escalles Escalles, Sebastià Mas Taberner.

La comèdia va esser estrenada per al públic el 3-3-1989, a les 8,30 del vespre. A les 4,00 va esser representada per al jurat del concurs al qual ens havíem presentat.

Grup d'actors del Col·legi Públic Joan Veny i Clar

Alumnes del Col·legi Fra Joan Ballester representaren L'amo de Son Magraner al Teatre Municipal

FOTO VIDAL

Repartiment:

Joan Antoni Mercadal: L'amo En Joan de «Son Magraner».

Margalida Roig: Madona Francina Aina.

Elena Oliver: La filla petita de la casa (Francisca).

M. Apol·lònia Bonet: Filla major de la casa (Miquela).

Margalida Lladó (Maria): Una segona edició de Miquela. Sa Mitjana.

Margalida Bennassar: Juanita Llobera Farmacèutica.

Juan Obrador: Porqueret.

Tolo Barceló (Lluís): Ciutadà.

Damià Mulet: Llinàs Apotecari.

Pep Estelrich: (Gaspar) Majoral.

Pere Batle: (Tomeu) Pareller major.

Joana Ballester: Presentadora.

D. Toni Picón: Director de la Comèdia.

I una bona ajuda de l'amo en Llorenç Vadell.

Apuntadora: Catalina Barceló.

Decorats: Toni Miquel Bonet i Mateu Jaume Oliver.

Perruquera i Maquilladora: Catalina Garau (Xota).

L'Agrupació Artística de Lluçmajor va posar en escena «Els calçons de Mestre Lluc»

FOTO VIDAL

FOTO VIDAL

Dedicada a l'Associació de la 3ª edat de Campos

L'Urbanisme a Campos (1ª Part)

Si heu tengut ocasió de fer qualque viatge per Europa, més al nord dels Pirineus, heu pogut apreciar el respecte que es té allà per les normes urbanístiques. Respecte que es tradueix en uns poblets i unes ciutats que fan goig de veure. I és tot el conjunt de netedat, harmonia dels edificis i espais dedicat a jardins que fan d'aquells pobles aquests llocs tan encantadors. La sensació que experimenten molts de mallorquins quan tornen d'un viatge per l'estranger és d'una gran depressió i vergonya en comparar l'urbanisme d'aquells pobles amb el nostre.

És ver que no podem exigir uns espais verds tan meravellousos com allà, on plou deu vegades més que aquí. Però queden moltes normes que, si es respectaven, anirien donant a poc a poc un aspecte als nostres pobles més acostat a aquells pobles que són l'enveja dels visitants mallorquins.

Quin és el secret d'aquestes grans diferències? D'això en podríem escriure pàgines i pàgines, però creim que en el fons hi trobaríem sempre el mateix secret: les normes urbanístiques. És a dir, que allà els ajuntaments es preocupen de fer complir unes normes, unes lliures, que si són aplicades ajuden a aconseguir la bellesa d'un poble. Som de l'opinió que a Mallorca encara no hem après a exigir el

compliment d'aquestes normes. En concret a Campos, tampoc. Tenim proves fotogràfiques que, tant dins el poble com a foravila es cometen actualment infraccions urbanístiques importants i nombroses. I això ho sap molta gent. I aquesta gent calla. O, el qui veu que molt a prop de casa seva s'hi comença una obra il·legal de dalt a baix no fa res per aturar-ho. Aquesta actitud de la gent és, en part, explicable pel poc costum que tenim fer complir els nostres drets. Però l'actitud que no té cap excusa és la dels organismes encarregats de la vigilància de tot això. Campos té un regidor, suposam, que és el responsable de fer complir les normes urbanístiques. Molts de pobles tenen, també, un funcionari que té per missió la vigilància de les obres. Nosaltres demanem: per què deixen passar infraccions els nostres responsables? Per què la majoria de campaners hem de pagar llicències d'obra i uns altres poden construir-se cases -sobretot fora del poble- sense gastar-se un duro en permisos municipals? Creim que el que denunciem és ben hora que s'aturi. Sinó, demostrarem que entre tots, administració i poble, som coresponsables de què el nostre poble creixi amb aquests desgavells urbanístics.

Pel dret a emetre

Ja ha sortit publicada al Butlletí Oficial de l'Estat, la llei que regularà el complex mún de la comunicació per ones radiofòniques a la Freqüència Modulada. L'esperada normativa és tema d'actualitat.

Tant la Llei com el Pla Tècnic de Telecomunicacions, responen clarament a la voluntat política del nostre Govern Central: la iniciativa per controlar la comunicació fins als límits extrems de les ràdios locals. Primer començarem per les ràdios i la televisió pública, després d'aconseguir-ho, intentarem fer-ho amb la premsa forana, i ara ho proven amb les emissores lliures. El mún de la comunicació avui té molt de pes, i controlar-lo és important.

Aquesta iniciativa plena de llacunes és una mostra ben representativa de la manipulació que exerceix el gran «monstre», anomenat Govern sobre cada un dels ciutadans, directa o indirectament. És ni més ni manco, un tancar les portes a les ràdios lliures i obrir una finestra per a la legalització de les Municipals.

Jo me deman: necessàriament és indispensable que només siguin els òrgans municipals els encarregats de controlar les ràdios de poble? Són els Ajuntaments els òr-

gans més capacitats per dur endavant una tasca que preten, entre moltes altres coses, donar una informació des d'una òptica externa a qualsevol ideologia política?.

Crec que a una ràdio local hi han de tenir cabuda el sentiment i l'expressió de l'esperit col·lectiu de tot un poble, sense fer diferències ni predileccions per un determinat moviment polític, social o cultural. A més, crec que l'objectiu de les emissores no professionals, difereix molt dels de la radiodifusió pública, comercial i privada, així com també, que aquestes, no poden cobrir el buit que omplen actualment les locals.

S'obri amb aquesta llei un període d'instabilitat. Per a molts serà fer realitat un record de la pirateria de la comunicació dels anys seixanta. Call Vermell Ràdio prefereix la legalitat a la il·legalitat, i per damunt de tot intentarà aconseguir-la, però no oblidant que l'emissora ha de seguir essent un medi de comunicació del poble i pel poble, i amb la mateixa independència i objectivitat que fa dos anys vé demostrant.

Call Vermell Ràdio vol seguir emitint, perquè considera que té el DRET A FER-HO.

Tomeu Adrover

C'AN PEP MELERO

Llogam 5 pisos moblats i sense estrenar a Porto Colom i baixos comercials de 285 m².

Informes: Telèfon 65 06 30

SA CIMENTERA, S.A.

MATERIALS PER A LA CONSTRUCCIÓ

OFERTES DE PAVIMENTS I RAJOLS

Carrer Cimentera, 38
CAMPOS

Tels. 65 02 54
65 08 73

Adéu a la serradora

La serradora és tancada, amb ella acaba un capítol de la nostra història. Una vegada més hem de dir adéu a una feina que, quasi artesanalment, es venia desenvolupant al nostre poble. La serradora tenia com a tasca la de donar un servei a tots els professionals de la fusta, i també als particulars i mariners que necessitaven dels seus serveis. Junt amb la serradora hi ha una persona que hi està molt lligada: en Toni Torrer, el serrador. En Toni, ben conegut per tots, ha estat un testimoni ben directe d'aquest capítol. Ell, com a bon professional, se n'ha passades moltes de tones de soques per les seves mans, fins finalment convertir-les amb aquell mànec, taula, banc, etc. Però crec

que en Toni ens pot contar moltes més coses i fins i tot fer alguna cançoneta, a la qual cosa també és un bon afeccionat.

RESSÒ: Toni, a quants d'anys començares a fer aquesta feina i amb qui començares?

Toni: Jo vaig començar a fer feina als 12 anys. Feia de fuster a Ca'n Toni Majora, amb mestres Antoni i en Joan de Sa Fàbrica. Després quan tenia 16 anys, per guanyar un duro més cada dia, vaig començar a fer feina a la serradora de Ca'n Julià amb en Tomeu Mesquida de Porreres, que duia la serradora a mitges amb en Julià.

RESSÒ: Quins tipus de feina feies abans i ara els

darrers anys?

Toni: Un temps la feina era ben diferents de la d'ara, hi va haver un temps que fèiem cada dia 90 ò 100 bigues, també fèiem estelles i llenya per al motor de la farinera. Ara aquests darrers anys, a pesar que la feina hagués baixat molt, fèiem mànecs, menjadores, portes, bancs i altres coses, també esmolàvem xorracs. Hi va haver uns anys devers el 65-70 que vàrem fer molta de feina, arribàrem a fer 60 hores setmanals.

RESSÒ: Conta'ns algunes anècdotes, Toni.

Toni: Jo en podria contar moltes i no acabariem mai, vos ne contaré una que va esser molt bona. Record que en una ocasió érem cinc o sis devers la serradora, i va arribar en Toni «Benfet» amb el carro i duia una soca de pi, que quan la vàrem haver pesada va fer 258 quilos. També hi havia en Damià «Salí» que en aquell temps s'entrenava per la «lucha

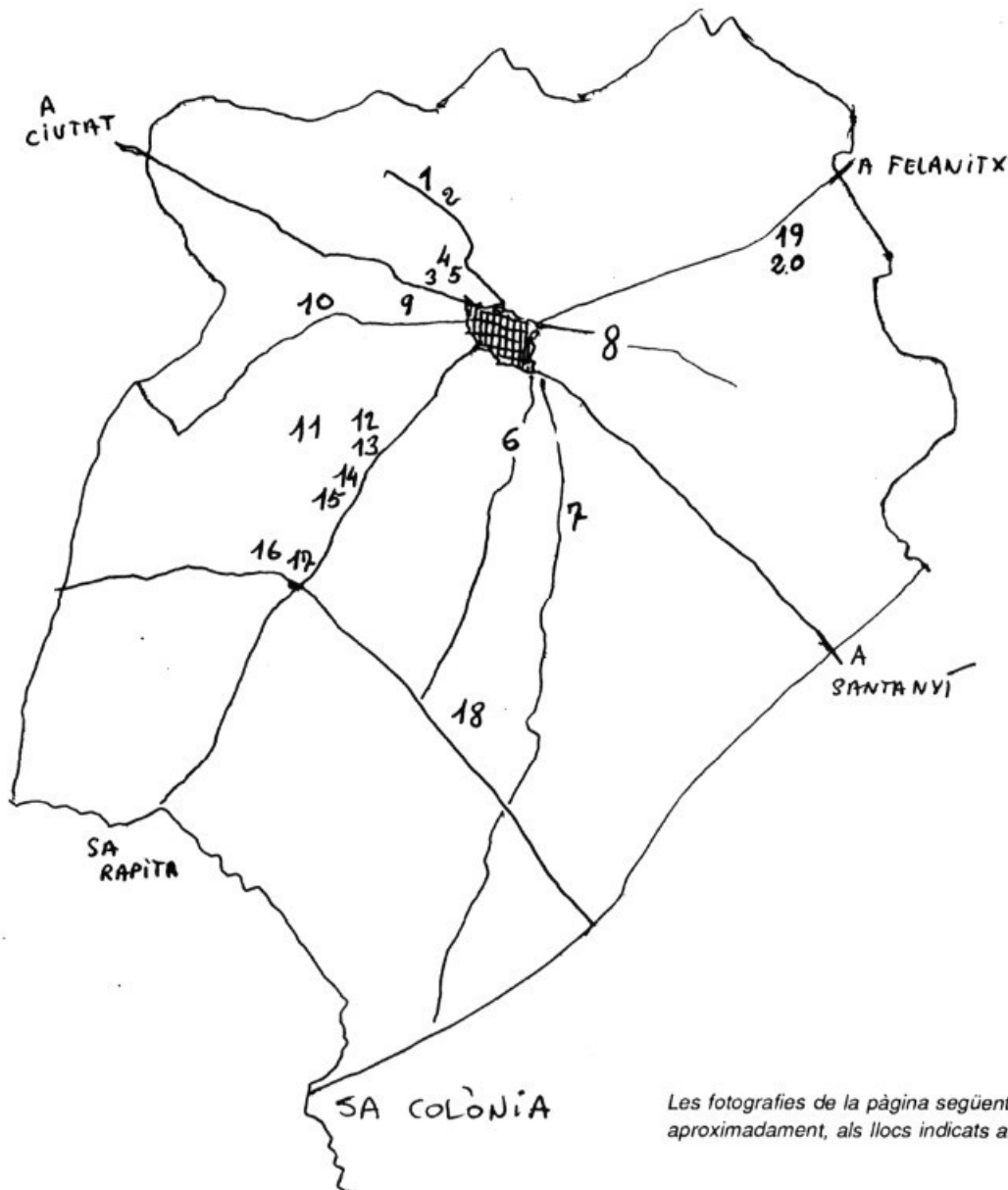
libre» i un va dir: «vejam si l'aixeques —a en Damià—»; en Damià ho va provar i només la va aixecar d'un cap, els altres també ho proaren i no la varen poder moure; jo no només la vaig aixecar, sinó que vaig caminar cinc o sis passes amb la soca. En aquell temps estava molt fort, arribava a serrar fins a mil kilos de llenya cada dia.

RESSÒ: I per acabar, Toni, ens agradaria que acabàssim aquesta entrevista amb una cançoneta feta teva, però abans te donam les gràcies i te desitjam molta salut i sort. Adéu i fins un altre dia Toni.

Jo som en Toni Torrer de Campos anomenat i de sa Farinera de Can Julià es serrador acreditat si voltros voleu esmolar un xorrac o un mànec voleu fer veniu a canostra i jo sa papeleta vos resoldré

Joan Monserrat

Encara no n'hi ha prou?

Les fotografies de la pàgina següent es varen fer, aproximadament, als llocs indicats amb els números

A ningú no li agrada que li diguin que és un porc. Especialment no els agrada a aquells que més demostren ser-ho. Però als que no ho són tampoc els fa gens contents que els hi considerin.

Ara, abans de seguir llegint, mirau les fotos.

¿Quina conclusió treurieu si fent una volta pels voltants d'un altre poble, qualsevol poble, veiéssiu una brutor com aquesta? Quin concepte vos mereixerien els seus habitants?.

Idò aquestes respostes són les que dissortadament, me-

reixem Campos i els campaners.

Vol dir això que els serveis municipals de neteja no són eficients? No es pot negar que qualque cosa d'això hi deu haver, és massa evident. Pot esser que hi manqui eficàcia, o temps, o mitjans, o pressupost, o tal vegada senzillament ganes, perquè: Quines ganes hi pot haver de fer ben netes les voreres dels camins sabent que tal vegada demà mateix l'irresponsable de torn hi abocarà el seu ferrovell o el matalàs vell, o un sac d'am-

polles?.

Llevem-nos la bena dels ulls. Si hi ha brutor i deixalles de tota mena pels camins o per on sia és en primer lloc perquè qualcú li hi tira. I això havent un servei de recollida de fems, no té explicació.

Pensem allò de: Quina és la casa més neta? Aquella on sempre seguit fan net, o aquella on no embruten? Què vos pareix si donàssim per bona aquesta resposta? Hi estaria d'acord?: «Aquella on no embruten, i a més fan net allò que no es pot evitar que

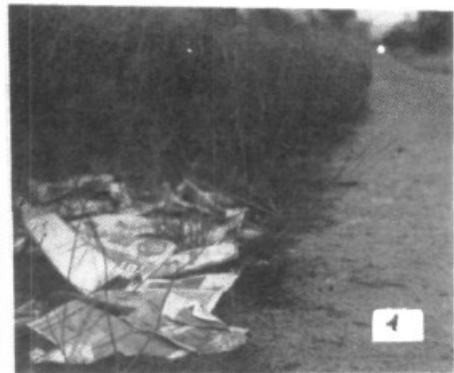
s'embruti».

Ja sabem que no bastaria que aplicàssim això al nostre entorn per convertir el nostre terme en un paisatge suís, però al manco faria més poc oi, donaria més goig i els campaners no passaríem per tan...

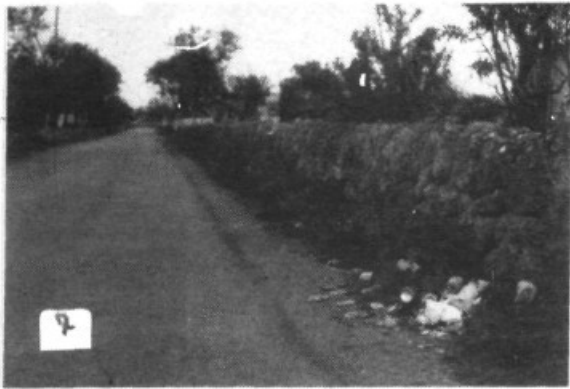
Creim que tan sols aquestes raons ja són més que suficient per començar a fer més popular aquesta actitud, clau en la convivència d'un poble, que es diu CIVISME.

Antoni Prohens i Vidal

ENCARA NO

'HI HA PROU?

FOTOS:
DAMIÀ
PROHENS
(Foto Vidal)

Sant Blai informa

Amics, com ja sabeu a Sant Blai des de l'any 1987 se'l cuida netejant cada setmana, obrint cada diumenge, fent-hi missa cada primer diumenge de mes. Sembrant-hi un jardí de flora mediterrània al vell cementeri i un xiprer piramidal d'aquests que es fan alts i prims com a voler tocar el cel (Són dels que se'ls diu agulla). Són molt escassos, pel seu singular estil ermità els solem trobar tan sols a les ermites. Aquest se'l va sembrar a la façana i ben segur que molts sabem el que va costar regarlo cada setmana. Havia crescut molt, però per a Nadal un pare o padrí no se li va ocórrer res més que tallar-lo per fer-ne un arbre de Nadal a casa seva. Quina llàstima! Així i tot es pensa tornar-lo sembrar confiant que no se'l torni tallar.

També s'hi ha posat la campana nova, s'han fet goigs de Sant Blai amb dibuixos d'en Toni Mas per a tal commemoració, a més d'ésser conegut per tots els 280 missioners mallorquins

repartits per tot el món a través de les felicitacions que reben cada any per Nadal de part del grup d'Amics de Sant Blai.

Molts de missioners quan vénen a Mallorca no se'n tornen sense haver visitat el nostre Sant Blai i pregunten per nosaltres perquè continuem tenint-los presents a la pregària de l'eucaristia de cada primer diumenge de mes. Diuen que els anima molt saber que nosaltres els tenim en compte.

També els infants que vénen i ho demanen se'ls diu l'oració de Sant Blai per aprendre a xerrar, com es feia abans. Des d'ara se'ls donarà un goig amb el seu nom amb la data de l'oració escrita en record d'aquest dia.

També hi ha en marxa la col·lecció de goigs de les ermites de Mallorca. Per ara tenim els de «Mare de Déu de la Reconciliació de Biniamar», de «Santa Maria de L'Olivar» de Sóller, del «Beat Juníper Serra». I entre tots a veure si la completam.

Hi ha per estrenar un llibre de visita que segur que podrà obrir el primer amic missioner que ens visiti.

El proper diumenge dia 2 d'abril, com l'any passat, es tornarà celebrar el Pa amb Caritat. Celebrem-lo tots plegats compartint qualche trosset de coca, panada o robiol, fins i tot qualche glopet de vi de casa o dolç.

De la passada festa del 5 de gener tots ens hem de sentir orgullosos per haver estat capaços de poder pagar els deutes que s'havien acaramullat pel de goteig del jardí i altres despeses d'enrera. Queda així l'estat de comptes:

-Aportació del mantell

-Amics amb aportació econòmica389.055 pessetes
-Venda de ramellers

-Bacines
Pagades a l'electricista: 200.268 ptes.

Altesveus: 10.000 ptes.
Peu de ferro per al Crist de la Salut: 22.670 ptes.

Degoteig, aixetes, canonades: 47.126 ptes.

Despeses generals: 1.991 ptes.

Queden a favor nostre: 107.000 ptes. ingressades al compte de Sant Blai de «Sa Nostra».

Continuarem informant cada mes, si Déu ho vol.

Fins a la pròxima edició, amics.

Amics de Sant Blai

La pluviometria

A cada número sortirà un registre com aquests dos. Són les fitxes que es fan a l'observatori de camp Llarg, situat a la vorera del Salobrar. Podreu consultar moltes coses, com podeu veure hi

surt tot. Teniu en compte que pot variar un poc degut als 8 ò 9 quilòmetres que separen el nucli urbà del dit observatori.

Rafel Creus

Festa de l'Arbre

Els nins de Campos aprenen a estimar i respectar als arbres

Després de les lliçons explicatives i treballs corresponents dins les aules, fa uns dies que al pati del Col·legi Joan Veny va tenir lloc una de les principals parts pràctiques dins la Setmana de l'Arbre, amb la plantació de distints arbres. El Batle Guillem Mas i el delegat del Ministeri d'Educació, Andreu Crespí, donaren exemple als alumnes sembrant-ne també un cada un.

Divendres dia 10 tingué continuació aquesta Festa a l'Arbre doncs havent-ne de plantar als voltants de la Residència de 3ª Edat, l'Ajuntament convidà als alumnes dels col·legis Fra Joan Ballester i Joan Veny a participar en la plantació de pins i alzines, dos dels arbres més característics de la nostra illa.

FOTO: ONOFRE GAYA

Amb el lema: «Els nins sembran arbres per als nostres padrins. Sembran per al demà», així ho feren aquell de-

matí els nins dels nostres Col·legis, representats per dos alumnes de cada curs.

La caça a Campos (2ª part)

Fotografies
d'En Charles
Camberoque,
cedides per
SA NOSTRA

El mes de gener vàrem iniciar una sèrie d'articles dedicats al tema de la caça. Aquest mes reprenim el fil que vàrem deixar sense acabar de debanar ara fa dos mesos. Al número 6 de RESSÒ ja havíem plantejat els principals problemes dels caçadors, problemes que ara provarem d'explicar més extensament. Hem seguit recollint l'opinió d'uns quants caçadors campaners i hem vist clar que, tal com succeeix dins el món de la pesca esportiva, dins el món de la caça queden molts de problemes sense resoldre. I aquests problemes necessiten una solució ràpida si volem que la caça torni a ser una manera agradable de passar el temps. El que segueix és un resum de la conversa que vàrem mantenir amb tres caçadors campaners.

RESSÒ: pensau que tots aquells problemes que exposàveu el mes de gener poden tenir solució?

CAÇADORS: clar que sí. Tot depèn de la capacitat de diàleg que tinguin les autoritats que dicten la Reglamentació. Com t'explicàvem fa dos mesos, creim que no estam ben representats a l'hora de fixar el calendari de caça. Les normes les estableixen unes persones que respectam, però que en general no tenen una experiència directa de la problemàtica de la caça. Seria molt convenient que, com a mínim a nivell d'assessorament, els caçadors més experimentats poguessin intervenir quan es prenen decisions que ens afecten a tots. En concret el calendari de caça és un punt molt conflictiu. Nosaltres pensam que a la pràctica es pot demostrar perfectament quins són els canvis que convendria introduir-hi. Anem al gra: a mitjan mes de juliol s'obri la temporada per caçar conills amb escopeta i sense cans. Una setmana més tard ja es pot caçar amb guardes de cusses. I fins al quart diumenge de setembre —que és quan s'amolla per a les perdus— hi ha dos dies per set-

mana pels escopeters i dos dies pels cans. I aquí hi trobam el principal problema. Perquè tothom ho entengui ho volem explicar poc a poc i clar. Quina és la situació dels conills a mitjan mes de juliol? Idò que no estan gens escalivats i, per tant, que són molt ximpls. Per una altra banda, la mixomatosi ja torna fer-ne de les seves i ja es veuen molts de conills malalts. Si s'amolla primer de tot per a les escopetes els conills es maten molt fàcilment, pel motiu que just ara hem comentat. Un caçador damunt una paret o un claper no falla cap conill dels que buiden de l'arruix que fan els altres caçadors. A més, i això ja entra dins la il·legalitat flagrant, a finals de juliol quasi han fet net de perdus.

RESSÒ: quina solució veis a això?

CAÇADORS: mira, la temporada 85-86, el primer any que n'Antoni Tomàs «Cota» va ser President de la Feeració Balear de Caça, en primer lloc varen amollar per

a les guardes de cusses. I això que només varen tenir un dissabte i un diumenge d'avantatge enfront de les escopetes. Idò bé, i això ho pot recordar qualsevol aficionat, passat les firtes hi havia conills per a tothom... I això es pot explicar fàcilment. Si tenim en compte que les cusses al principi del caçar estan fluixes, ja podeu veure que la feina que fan no és tan perillosa per als conills com les escopetes. I això implica que l'efecte de les cusses damunt els conills és més beneficiós que perjudicial, perquè en primer lloc s'eliminen els malalts i els que aconseguen fugir dels encalços aprenen així d'anar vius i no són tan fàcilment bons d'agafar. Per altra banda, i ja ho hem dit, les cusses estan fluixes, moltes es fan mal als palpissos i no fan més que fer anar vius els conills, però moltes vegades sense agafar-los. Tot això hauria de bastar per fer entendre als responsables de la confecció del calendari de caça que seria més recomanable —per a tothom— que primer poguessin començar a

caçar les cusses. I deim recomanable per a tothom perquè els caçadors d'escopeta també se'n beneficiarien, perquè com ja hem mencionat, d'aquesta manera els animals aprenen d'anar més vius, no es deixen agafar amb tanta facilitat i n'hi ha molt més temps...

RESSÒ: És clar, el que seria interessant seria conèixer l'opinió dels caçadors d'escopeta, tot i que sembla que tot això que explicau és bastant lògic. Per ventura si es fes així com deis, les cusses desbaratarien altres animals, les perdius, sense anar més enfora.

CAÇADORS: també podríem demostrar que això no és així. Les cusses no molesten les perdius en absolut. Al contrari, és així com es fa ara que les perdius reben més i per això passa el que deïem abans: a finals de ju-

liol ja no en queden...

RESSÒ: però això ja entra dins l'àmbit de la vigilància. Supòs que hi ha unes normes o lleis que prohibeixen caçar segons quines espècies o segons en quins mesos...

CAÇADORS: És clar que sí, però a la pràctica no tothom les respecta. En aquest sentit també volem dir que la vigilància s'hauria de dur més arreu. No n'hi ha prou demanant als caçadors si duen els papers en regla. També s'hauria de demanar que mostrassin què duen dins la taleca o dins el cotxe...

Per aquesta vegada hauríem de tallar aquí perquè no ens queda ni temps ni espai per continuar. Però, per poc que puguem, el mes d'abril tornarem agafar el fil d'aquest tema tan interessant. Ja ho sabeu, els afeccionats a la caça, el mes que ve seguirem.

Entrevista a Francesc Pomar

Avui fent la nostra volta de cada mes ens aturam a una casa prou coneguda, no només pels campaners sinó per qualsevol persona que hagi tingut l'oportunitat de passar pel nostre poble. Tot just posar els peus damunt el portal ja ens arriba l'olor de xocolata i veim al nostre personatge afanyat amb l'elaboració d'un dels seus coneguts dolços que ens mostra satisfet com qualsevol artista ho està de la seva obra. És en Francesc Pomar.

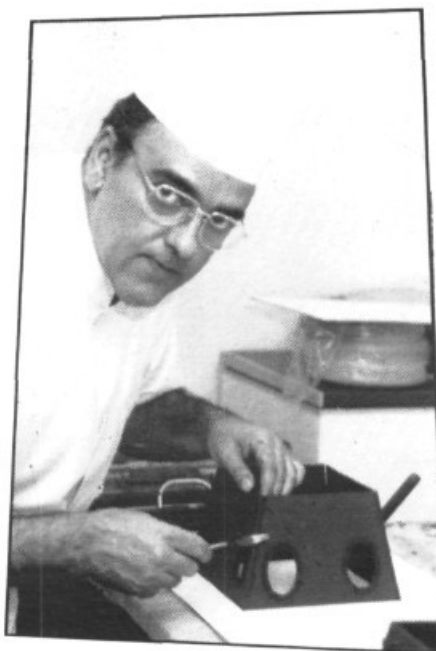

Foto: Damià Prohens (FOTO VIDAL)

-Ressò: Quès és això que feis ara?

-Pomar: Són mones i ous de pasqua que encara que no siguin típics mallorquins de cada vegada més la gent els demana. Jo els vaig aprendre a fer a Barcelona i aquest que tenim aquí (ens en mostra un) està farcit de confits i d'altres n'estan de bombons, caramels o figuretes de fusta. El seu origen prové de la quaresma ja que en aquest temps no es podia menjar ni carn ni ous. El primer que es va fer va ser posant un ou vertader damunt un pa i poc a poc aquest pa es va anar transformant en pasta dolça i l'ou es va fer de xocolata.

-R: Hi ha cap pastís que es faci aquestes festes i sigui típicament mallorquí?

-P: Sí, principalment robiols, panades i crespells.

-R: Sabeu que hi ha gent externa que quan parlen de Campos ho relacionen tot d'una amb la pastisseria Pomar? Què us suggereix això a vós?

-P: És una alegria molt grossa per a mi. El meu padrí i mon pare ja havien fet molt per aquesta empresa, jo simplement he seguit les seves passes i he anat aprofitant les oportunitats que per ventura ells no varen tenir. Sempre és un orgull que la

gent reconegui la feina que tu has fet.

-R: Heu fet cap pastís especial per algun personatge conegut?

-P: Sí, una vegada vaig fer un piano per a la Reina, però vaja, de gent coneguda se n'atura molta a la tenda. Ara mateix record en Romay, la cantant de Mecano, el Marqués de Griñón...

-R: Quin és el secret de Can Pomar?

-P: Secret no n'hi ha cap, feim una feina totalment artesanal i només empram matèries de primera qualitat que encara que siguin més cares ajuden a millorar el producte.

-R: Heu creat cap pastís?

-P: Dels que podeu veure dins el mostrador hi ha el MÚSIC que és un pastís de fruits secs, creació meva. Però la majoria de les coses que feim les he anat recollint de diferents pastisseries de Suïssa, Àustria, Barcelona...

-R: Com us definiríeu: Empresari, treballador, artesà, artista...?

-P: Un poc de cada cosa. Pot ser el que he estat menys és un bon empresari. M'agrada la feina que faig perquè és creativa, no rutinària i a més el client m'ha acceptat. Els meus amics quan em volien ofendre em deien forner i jo no ho he volgut ser mai perquè el que m'agrada és la feina artística, la feina en la qual tu puguis aportar qualque cosa. Ara treballam la xocolata, més a l'estiu el Mousse, llavors panallets, torrons, és a dir sempre tasca variada.

-R: Heu pensat fer qualque figura especial per aquestes festes?

-P: Sí, en tenia una de pensada però du molta de feina i no he tengut temps. És un doi fer coses que hauràs d'espernyar i deixar de fer-ne d'altres que tens venudes. Amb aquelles altres només aconseguixes una satisfacció personal.

-R: En recordau alguna d'altres anys?

-P: L'any passat vaig fer l'Harmònim, l'altre la torre Eiffel, també un «ranxo» de l'oest... però un record molt

xista, m'agrada molt conduir.

-R: Quin dolç ens recomanaríeu per aquestes festes?

-P: Jo recomanaria dolços que no siguin empalagosos

FOTO VIDAL

especial és el pastís que vaig fer per les meves noces i que em va dur més de tres mesos de feina.

-R: Teniu continuadors en la vostra tasca?

-P: Sí, gràcies a Déu en tenc. Na Magdalena m'ha ajudat aquí fins ara amb els ous de xocolata i en sap quasi tant com jo. En Joan ens ajuda aquí i en Maties s'ha fet càrrec de la pastisseria que tenim a Ciutat i per l'edat que té se'n desfà prou bé.

-R: Si no fóssiu pastisser que us hauria agradat ser?

-P: La meua feina m'agrada molt però també m'agraden les qüestions lògiques, numèriques. Per això m'hauria agradat ser professor de matemàtiques. O si no, Ta-

-P: No, tot el que sé ho puc dir llevat de la del gató d'ametla que me la va donar un amic de Valldemossa i em va dir que no la digués. Si fos meua em seria igual dir-la.

-R: Idò, perquè no ens en donau una pels nostres lectors:

-P: PASTA DE ROBIOLS DE FRANCESC POMAR

60 gr. de mantega

450 gr. saïm

200 gr. de sucre

150 gr. de llet

un ou

un vermell d'ou

900 gr. de farina fluixa

un poc de llimona ratllada,

un poc de sal i un poc de vainilla

R: Gràcies de tot, mestre Francesc i que per molts d'anys pogueu seguir satisfent les nostres gloses.

com un Mousse de llimona, de maduixa, un cardinal...

-R: Quins són els productes que es venen més?

-P: Les ensaïmades grosses, gató d'ametla i la rebosteria.

-R: Teniu les receptes molt geloses?

tot temps

Sabates - Ortopèdia

Carrer Creu n.º 4 - Tel. 650541 - CAMPOS

Sant Blai rebrota

Sant Blai...

El nostre Sant Blai, el veig com un vell arbre arrelat, robust, alt i gruixat. Dels que fa gola asseure-s'hi i arrebatar-se a la seva soca. D'aquells arbres que els aucells s'hi aturen truosos per ajupar-s'hi a les seves branques.

Sant Blai... quantes coses ens podries contar que tu has vistes i estimades, quants de moments que les teves branques com a dolços braços voldrien engronsar revivint el teu temps de jove... Segur que si poguessis parlar tendries una veu serena, dolça, d'aquelles que fa ganes d'es-

coltar, d'aquelles que senten els que parlen i que fan viure el que contenen... D'aquells que se'ls enyora... Tantes coses et veig... Tants d'amors teus passats... I tants de desamors pels qui has estat anys ignorant que pareixia ja seca la teva soca, com a morta la teva vida. Com un ésser que no se'l té en compte.

Però... vet aquí que arreles dins terra forta de call vermell, de la qual tanca, de la qual estoja les bones arrels, de la qual quan Déu vol l'arbre... rebrota.

Margalida Martorell

Notes d'Església

«La Pasqua»

Pasqua ho significa tot pels cristians. Significa això que ens han dit tantes vegades i tan difícil d'assumir: el pas de la mort a la vida; Jesucrist amb la seva Resurrecció fa real l'esperança en una vida eterna, renova i dona sentit a la nostra vida aquí al món. Es renova també la vida de l'Assemblea (L'Església) i això es veu a la Vigília (Dissabte Sant) que és la Celebració cimera de tot l'any.

Posat de relleu el valor de Pasqua voldria reflexionar un poquet sobre la NECESSITAT DE LA CELEBRACIÓ. Això s'ha dit molt clar a la Setmana de Teologia de Ma-

llorca (dedicada a la Litúrgia). I això es fa més entenedor a Pasqua. Si no celebrem, com entraríem en contacte sensible amb la Resurrecció de Jesús?. La celebració amb la Paraula de Déu i amb tota la simbologia pròpia (rites de la Llum, de l'Aigua). Si no participam a les Celebracions (especialment a Setmana Santa) difícilment podrem creure, confiar, en Jesús Ressucitat. Hauríem de recuperar el caràcter comunitari i festiu de les nostres celebracions i més, per Pasqua. Esper que ens hi trobem!

S'Esquella

JAUME FERRER I MAS

Reparació i Venda de Motos
Motoserres i Motocultors

Carrer Lepanto, 1 - Tel. 65 00 60 - CAMPOS

150 anys de Chopin a Mallorca

En commemoració dels 150 anys de Chopin a Mallorca, un grup d'al·lots del Col·legi Fra Joan Ballester hem volgut explicar l'estada de Chopin a Mallorca, i per això els alumnes de sisè, setè i vuitè hem fet un treball i un dibuix sobre aquest compositor.

En Frédéric Franciszech, més conegut per Chopin, compositor i pianista polonès, va venir a Mallorca a reposar de la seva malaltia. Va arribar a Mallorca a l'any 1838-1839 on la seva residència definitiva va ésser a la cartoixa de Valldemossa.

Encara que Chopin vingués en cent anys de retard de l'època romàntica, té bastantes virtutats romàntiques.

Per acabar, un grup d'al·lots de vuitè curs vàrem fer una petita enquesta als nostres comanys, demanant:

«Què trobau de la vida de Chopin a Mallorca?»

1. *Ho va fer molt bé, però trob que hagués pogut quedar més temps, a que en quatre mesos no es pot curar de la seva malaltia.*

2. *Trob que està molt bé, però si hagués vingut en el temps actual l'haguéssim apreciat més que antigament.*

3. *Trob que aquest home amb el seu piano i un bon paisatge per inspirar-se és uns dels millors pianistes del món.*

Josep Me Estelrich
Maria Apol·lònia Bonet
Antònia Puigserver

La Unió de Pagesos és el sindicat de la gent mallorquina que es viu del camp, de la feina com a foravilers. A Campos existeix des de fa molts d'anys, tot i que la desaparició constant de gent dels horts ha afeblit bastant la seva capacitat d'acció. Fa unes setmanes vàrem fer una xerrada amb els capdavanters d'aquest sindicat a Campos i ens varen demanar que RESSÒ fes alguna cosa per provar d'aturar un problema que afecta a tot el poble,

però molt especialment els horts. Ens referim al problema de les **aigües brutes o residuals**. Aquest problema, segons els sindicalistes, té dos aspectes. Un, de manca d'infraestructura i l'altre d'il·legalitat. El primer no és salvable fins que Campos no disposi d'una xarxa d'aigua potable i de clavegueres de recollida de les aigües brutes. Així i tot, i segons el sistema actual, si tothom complís les normes sanitàries no s'haurien de produir els problemes

que exposarem. Allà on no hi ha xarxa de clavegueres hi ha d'haver fosses sèptiques. Però, quantes cases del poble, i sobretot indústries, no respecten aquestes normes?

Avui en dia hi ha molts de productes no degradables no se'n van a parar al subsol perquè no es depura l'aigua a les fosses sèptiques. Aquests productes contaminants són molt més perillosos en el cas de les indústries de Campos, sobretot per la quantitat que n'utilitzen. Hi ha hagut horts que s'han hagut d'abandonar senzillament per la contaminació de l'aigua dels pous.

Segons la U.P.M. la feina per aturar això ha de partir de la Conselleria de Sanitat, però l'Ajuntament de Campos també hi hauria d'intervenir. És possible que hi hagi indústries que no respectin l'ús obligatori de les seves fosses sèptiques i que per la seva comoditat hi hagi

d'haver tanta gent perjudicada? La U.P.M. no entén com és possible que l'any 1989 això succeixi a un municipi «europeu».

Com que el tema és preocupant i pot dur conseqüències molt greus per la salut de qualsevol habitant d'aquesta zona, la U.P.M. demana des de les pàgines de RESSÒ que l'Ajuntament de Campos faci el que ha de fer: posar en marxa els mecanismes necessaris perquè tothom, començant per les indústries, s'aturin de contaminar les aigües subterrànies del nostre poble. Si l'Ajuntament no ho fa, la U.P.M. posarà els seus serveis jurídics en marxa i en bé de la salut de tothom.

S'elàstic

Club Gimnastic

- * KARATE - DO
- * APRIMAMENT
- * GIMNÀTICA
- * MANTENIMENT
- * GIMNÀSTICA PER A NINS^m
(De 7 a 12 anys)

*GIMNÀSTICA ANTIREUMÀTICA
PER A LA TERCERA EDAT

* PESES I MÀQUINES DE MUSCULACIÓ

HORARI: MATINS: de 10 a 11
CAPVESPRES: de 6 a 10

C/ Africa, s/n - CAMPOS

LEDER CLUB

boutique

- Confecció de prendes de pell a mida
- Complementes de moda
- Articles de regal

C/. Creu, 2 - CAMPOS
Tel. 65 26 11

Fora Vila vista pels qui la suam (I)

Problemàtica de la gent del camp de la Comunitat Balear

El sector agrícola balear és un tema que, segons el meu punt de vista personal, té caràcter d'especial interès i mereix ser estudiat per part del Govern Balear o del Central, si és que qualche dia poden sacrificar una estoneta per atendre les necessitats d'aquest malmès sector. Parl de l'agricultura balear perquè visc aquí i me'n tem dels problemes que hi ha en aquesta estimada Mallorca. Segurament a les altres comunitats hi pot haver persones que facin les seves reflexions perquè tots plegats llevem la bena als ulls del Govern Central i li destapem les orelles i així pugui començar a posar remei i a fer que la gent del camp sigui considerada com les altres persones.

Alguns dels temes que hauríem de tenir en compte són els següents:

1r.- Les pujades de les tarifes elèctriques i les ajudes en cas de secada.

2n.- La llet: controlar el seu preu i l'entrada de fora.

3r.- Controlar l'entrada de carn a la Comunitat i estudiar la creació d'un escorxadador d'estil cooperativa per a venda directa de carn.

1r.- Els agricultors de Balears, i més els de reguiu, ja sigui per fer farratge per als animals, per arbres fruitals, hortalisses, hivernacles, etc. es troben que a l'hora de saber què ha guanyat, si la cosa va bé, només han tret mig jornalet, i després els arriba el rebut de l'electricitat i després HISENDA. Què els queda? doncs el cansament i el sofriment de fer feina de sol a sol i a vegades també de nit, aguantant el fred de les gelades i la calor d'un estiu rabiós.

Davant tot això ens hem d'aturar a pensar que si es presenta un any de secada, en què l'aigua que cau no basta ni per beure els ocells

del camp, haurem de regar tot l'any perquè els animals puguin sobreviure i les ganànies no arribaran, ben segur, ni a 1/3 part d'altres anys fèrtils.

A més a més les tarifes elèctriques puguen i puguen el GOVERN consent que els agricultors ho tirin tot pel barranc i abandonin el camp, i en lloc d'estudiar quines són les zones més necessitades i solucionar els seus problemes encaren l'esquena a tota aquesta gent.

Solució: embaratar el cost elèctric i, en cas de secada, donar ajudes per sobreviure als pocs que quedam treballant la terra.

2n.- El sector lleter es troba amb la crisi major de la seva història.

Amb l'entrada a la C.E.E. el GOVERN ha fet reduir la producció de llet a les illes Balears. Per això s'han tancat moltíssimes vaqueries. Si amb vint vaques no pots viure, amb deu te mors de fam. Aleshores la gent se'n va. D'altra banda, sabem que la Comunitat Balear és deficitària de llet i que han de dur llet de fora per proveir la població balear i els seus vi-sitants.

Davant tot això, què podem dir? Doncs, que no és gens estrany que molta gent es farti de tota aquesta comèdia i abandoni la terra que els ha vist néixer i que estimen, perquè els que aguantam és perquè no podem veure que la feina dels nostres pares i dels nostres padris se'n vagi a Liorna.

Una altra cosa són els preus. L'agricultor que viu de la llet es troba que si la hi puguen dues pessetes per litre després va a la botiga i veu que la mateixa llet (amb la marca de la central que la recull) ha pujat un duro. Això, evidentment, és un gran ne-

goc per les centrals. Si parles amb algun directiu te dirà que ells han hagut d'invertir molts de milions per poder muntar la central, que han de tenir personal pel seu funcionament, camions per recollir i per repartir, oficinistes, etc. Tot això és ben correcte. Però aturem-nos a pensar i mirem l'altra cara de la moneda; un exemple: Campos, quants de milions ha invertit a les vaqueries? És incalculable, perquè has de començar pel ramat, les instal·lacions, maquinària, equips de rec... és a dir, una quantitat immensa de coses que suposen milions. Després hem d'afegir-hi la feina, la suor, dels treballadors, i això ja no té preu perquè aquesta gent no té diumenges ni dies feiners, cada dia és igual.

Hem de tenir també en compte que a la llet que es ven al comerç li han llevat el greix i la mantega, que vénen a part, i això és un altre benefici per a les centrals.

En resum, que el preu de la llet es posi a to amb el que costen els pinsos, els adobs, la llum, etc. i que les centrals lleteres pensin que mengen gràcies a nosaltres, els ramaders, i que el dia que aquests homes i dones direm: BASTA!, nosaltres amb dues vaques beurem llet, però els que vulguin la nostra suor hauran d'anar a muntar centrals davant la MONCLOA.

(Continuarà al
pròxim número)

Miquel Bordoy Ballester

**TALLERS
NEUMÀTICS
I EQUILIBRATS**

J. FERNANDEZ

SERVEI:

MICHELIN | GOODYEAR

**VENDA BATERIES VARTA
I REVISIÓ FARS**

SABADOS ABIERTO TODO EL DIA

C/ Victòria, 57
CAMPOSTel. 65 21 93
Part. 65 04 63

Sis anys d'Autonomia. La necessària reforma de l'Estatut

Aquest mes complim, com cada any l'1 de març, l'aniversari (6^è) del nostre Estatut d'Autonomia vigent des del 1983, ja passats uns anys de Constitució (1978) i més de Democràcia (1975).

L'Estat de les Autonomies és la novetat més important en matèria d'organització territorial, la seva regulació fou la més complicada d'elaborar, i avui possiblement és la més difícil d'aplicar perquè la comprensió del fet de la pluralitat nacional i l'actuació coherent entorn d'aquest fet són difícils d'assimilar, sobretot quan certes formes de centralisme (amb dosis d'igualitarisme poc fonamentat) estan ben acomodades dins la mentalitat de molts.

No vàrem ésser dels primers a obtenir l'Autonomia, però ja han passat 6 anys i és bo fer unes reflexions entorn del fet autonòmic i el seu desenvolupament.

Enquestes d'aquests dies deien que la valoració de l'Autonomia està millorant aquí i és un fet que gairebé tothom coneix l'existència d'un Govern i d'una Administració propis i autònoms.

Ara bé, quina valoració en fa la gent? Certament existeix una opinió generalitzada de manca de funcionalitat, d'inutilitat de l'Autonomia. Això no és així, al manco totalment, però concorren fets molt significatius a la nostra Comunitat

que no ajuden gens a millorar l'Autonomia i el seu paper.

Primerament hem de fer una mínima referència a la capacitat econòmica del Govern Balear que té uns pressuposts d'uns 20.000 milions (quantitat molt petita vora Catalunya, València o Andalusia). Amb pocs doblers i predestinats a despeses de funcionament i d'organització és clar que realitzar política pròpia en qualsevol camp (social, educatiu, vivenda,...) és, si més no, una utopia perquè aboca a l'endeutament (que a més té límits legals).

Una altra dada xocant: tenim competències per tot el que fa referència a la llengua pròpia (com no podia ser d'altra forma) però no en tenim en matèria d'ensenyament. Això fa que en aquest camp es notin a faltar molts d'avanços tant pel que fa a normalització lingüística i recuperació cultural com a la millora de la qualitativa de l'educació. És molt significatiu que sigui la nostra l'única C.A. amb llengua pròpia oficial i diferent del castellà que no té aquestes competències (València, una C.A. semblant en la situació estatutària i lingüística les va aconseguir ja fa estona per LLei).

És un fet que han passat més de 5 anys, temps exigit per la Constitució per poder ampliar les competències mitjançant una Reforma de

l'Estatut (art.148.2).

Aquest temps, vist com a període de proves i adaptació ha transcorregut i avui l'ampliació de l'Autonomia és una necessitat vital (d'això en depèn la vida de l'Autonomia mateixa) i l'únic camí per millorar la gestió d'aquesta i fer-la més útil i més real per al ciutadà corrent.

Aquesta necessària reforma està, com ja hem manifestat, dins la lletra i l'esperit constitucionals i correspon a les Comunitats dur-la endavant.

És recomenable, lògicament, un diàleg profund i amb perspectiva de futur entre les Comunitats Autònomes i l'Estat per millorar l'organització territorial de l'Estat i refermar-la amb un consens de forma que, al manco per un temps, no s'hagi de discutir sobre el model.

No podem estar indefinidament, això ho comprèn qualsevol, sense model territorial d'Estat que cali dins la mentalitat política de majors i joves dintre el que, aquests, assumida l'Autonomia, puguin desenvolupar-se als diferents horitzons que el món planteja ja avui.

Pere Ollers Vives

**CRISTALLERIA
PERELLÓ**

Carrer Palmer, 1 Tel. 65 00 95
CAMPOS - 07630

TRANSPORTS MESQUIDA

Gremi Boneters, s/n - Tel. 75 01 00
POLÍGON LA VICTÒRIA
07009 - PALMA DE MALLORCA

RONDA CATALUNYA, 9 - Tel. 65 01 47
07630 - CAMPOS

L'Excursió del Club d'Esplai Parroquial

Fa un mes us informàvem, més o menys, de quins eren els nostres projectes; avui, ja, us podem contar com va anar, què va succeir i que vàrem fer a la darrera excursió del Club d'Esplai.

Pensant on podíem dur els al·lots per tal que es divertissin va sorgir la idea d'anar al SAFARI, situat a-Son Servera; de fet, els cartells que vàreu poder veure pel poble o penjats als taulons d'anuncis dels col·legis així ho anunciaven.

Però després de repensar-nos-hi arribàrem a la conclusió que per divertir-nos més calia anar a algun altre lloc.

Després d'informar-nos sobre alguns altres llocs situats pels voltants de Son Servera, el millor fou «les Coves dels Hams», a Porto Cristo.

Vàrem partir a les 9 h. de davant l'església. El grup d'al·lots va esser molt nombros.

El que més ens va estranyar fou que hi havia des d'infants de 5 anys fins a joves de 15.

Vàrem als paratirs de cap allà.

Prop de les 10 h arribàvem a les Coves dels Hams. Allà vàrem tenir temps de berenar, ja que no obrien fins a les 11 h.

La visita a les Coves fou molt interessant; a més el guia ens va anar explicant perfectament tot el que vàiem.

Damunt la 1 h., vàrem començar a dinar asseguts a la platja de Porto Cristo.

Va esser un dinar molt divertit; ens aturàrem de riure quan la panxa ja ens feia mal.

Tal vegada n'hi haurà més d'un que recordarà haver arribat a casa seva amb els cabells una mica mullats.

A l'horabaixa visitàrem el Safari Park, que resultà esser tan divertit o més que les Coves.

Vàrem veure tot tipus d'animals: des de l'ocellí més petit fins a un gros elefant.

Però les monèies foren el més divertit de tot.

S'enfilaven dalt l'autobús; els al·lots tenien moltes ganes de sortir i, de fet, ho estaven passant molt bé.

Per ventura, si hagués estat possible sortir, no hagués quedat cap monèia viva...

Llavors, després de fer la volta amb autobús, ens passejàrem per un lloc anomenat: Baby Zoo, on es podien veure més animals, però en aquest cas tancats a dins gàbies.

A les 15 h., ens disposàvem a partir, després d'haver passat un dia molt agradable.

Els al·lots en quedaren més o menys contents i els monitors igualment.

Ara, ja, només ens queda dir-vos que possiblement es prepari alguna activitat per les vacances de Pasqua per

tal que els infants ho puguin passar molt bé i ens ho passem molt bé tots plegats.

Adéu i fins d'aquí a un mes.

Club d'Esplai Parroquial

Concurs

Una vegada més vos proposam respondre a dues preguntes molt fàcils:

1.-Fins fa una trentena d'anys a Mallorca encara s'usaven unes mesures de pes, volum o superfície diferents a les d'avui en dia. Per exemple: lliures, barcella o destre. Dóna'ns altres noms d'una mesura de pes, d'una de volum i d'una de superfícies ja no usades i la seva equivalència amb les emprades actualment.

2.-Dins el nostre terme existeix un lloc anomenat Sa Sorda. Què era i on està situat?

Vos recordam les bases per concursar:

a.- Heu d'enviar les respostes a RESSÒ, apartat de correus núm, 40 de Campos abans de dia 30 d'abril.

b.- Hi podeu participar si teniu entre 9 i 13 anys.

c.- Juntament amb les respostes heu d'enviar el vostre nom complet, la data de naixement, centre escolar i adreça.

d.- Els premis que sortejam entre els encertants són:

5 suscripcions a RESSÒ durant un any.

5 premis de 1.000 pessetes en llibres.

I qui no se'n duu premi és perquè no vol, ja que fins ara no hem rebut mai, més de deu respostes al nostre concurs. Ja ho heu sentit, idè!

RESTAURANT

Sa Canova

CUINA CASOLANA MALLORQUINA

NUÑO SANS, 27 - TEL. 650210
CAMPOS

Especialitats:

Sopes mallorquines

Cassola

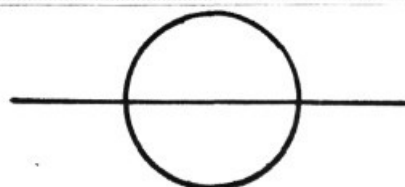
Cabrit rostit

Conill amb ceba i caragols

etc...

Pla Focal

Curset pràctic de fotografia

Aquesta secció va combinada amb el programa del mateix nom que s'emet per Call Vermell Ràdio els dimecres a les 10'15 del vespre i els dijous al matí.

«Rollo» 5 - El revelat.

5.1) És el procés químic que fa visibles i fixa les imatges latents impressionades al material sensible (rodet, paper acetat, etc.)

5.2) Dos camins: A) Fer-lo un mateix. B) Encarregar-lo a un servei de revelat.

5.3) Avantatges i inconvenients.

A) Fent-lo un mateix.

AVANTATGES:

- Més control sobre el resultat final.
- Satisfacció personal.
- Economia (BIN)

INCONVENIENTS:

- Absorbeix molt de temps.
- Imprescindible una cambra totalment fosca.
- Vida útil dels productes.
- Inversió en equip.

B) Encarregant-lo a un servei de revelat.

AVANTATGES

- Comoditat
- Servei molt ràpid
- Economia (Color)
- Normalment, resultats finals totalment satisfactoris.
- Garantia
- Possibilitats del manual.

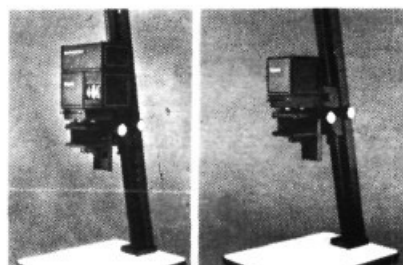
INCONVENIENTS:

- Estandarització dels resultats.
- En B i N resulta car.
- Preu del manual.
- Saber endevinar un servei de qualitat.

5.4) El laboratori: l'equip.

Per
negatiu
i
diapositiva

Per
ampliacions

Antoni Prohens i Vidal

Grup Ràdioafecionats Campos

El passat 29 de gener es va celebrar la primera «Caça de la guineu» d'Ones Illes, la qual va tenir lloc a Sóller i organitzada pel club local.

L'èxit fou total i sense cap tipus de problema ni per part de l'organització ni per part dels concursants; aquesta vegada la màxima «l'important és participar» es complí cent per cent.

El grup de cebeistes campaner, des de Ressò

vol felicitar al grup sollerí: excel·lent organització, un amagatall perfecte per la guineu i també agrair la donació d'una base suport per a un millor plànol de terra per a l'antena de la balisa.

El concurs començà a les 11 del dematí i hi participaren afeccionats de Campos, Santa Maria, Lluçmajor, Bunyola, Inca, Ca'n Pastilla, Palma i Sóller com a grup coordina-

dor. Als vint minuts la guineu fou localitzada per Biel Sacàrez Mesquida del grup campaner, el qual fou el guanyador absolut i per això mateix el volem felicitar.

El concurs acabà a les 13'30 i acte seguit tots els participants ens reunírem al voltant d'una taula per dinar en perfecta camaraderia.

La classificació final per localitats va quedar de la següent manera:

1. Campos
2. Santa Maria
3. Inca
4. Lluçmajor.

Volem anunciar-vos que el pròxim concurs es celebrarà a Santa Maria el proper 11 de Març a partir de les 15 hores.

En pròxims números d'aquesta revista en podreu trobar més informació i així mateix dir-vos que us parlarem de què és un ràdioafecionat? de què és un concurs de ràdiolocalització (caça de la guineu)?

Rebeu una salutació del Grup de ràdioafecionats campaners.

MATERIALS DE CONSTRUCCIÓ MIQUEL LLADÓ

Avd. La Virgen, s/n - Tel. 65 06 75

vins bernalt

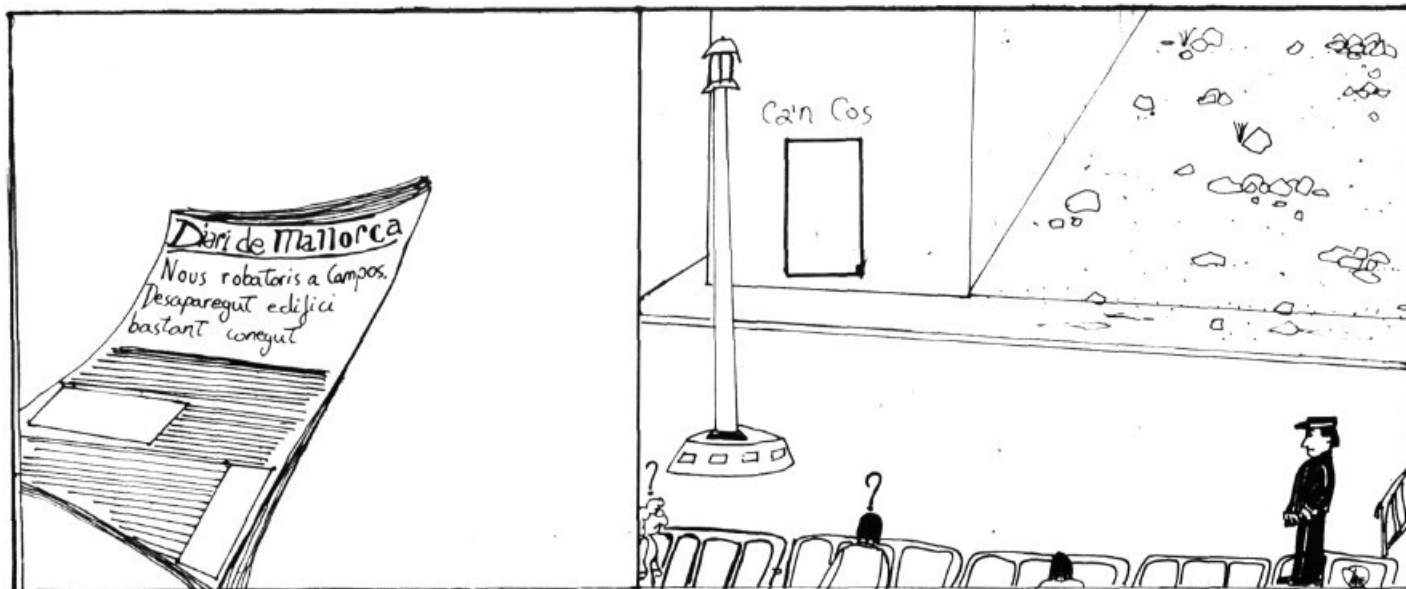
ELABORACIÓ PRÒPIA

embotellador num. 5929 P.M.

Carretera Felanitx, km.1600

☎ 971 65 09 45

07630 CAMPOS
(MALLORCA)

Campos Preferent

El Campos de Preferent ha aconseguit amb els primers resultats augmentar les seves esperances de mantenir la categoria.

Les victòries a casa contra el Petra (1-0) i l'Artà (5-2) i l'empat al Port de Pollença (0-0) demostren la millora del joc de l'equip.

Una altra cosa que és

digna de mencionar és la incorporació a l'equip d'en Tomàs Puigserver «Quito», que després d'una sèrie de lesions va debutar contra l'Artà, partit en el qual va aconseguir marcar tres gols. Junta-ment amb aquesta alta, el C.D. Campos ha donat la baixa a Leo, jugador de preferent.

Juvenils

Campos, 2 - Escolar, 1

Alineació: Servera, T. Corbalán, Ferrer, Huguet, Gómez, Monserrat, Fluxà, Barceló, Duran, Roig, Burguera.

Canvis: Bauçà per T. Corbalán i Serra per Burguera.

Golejadors: Burguera i Duran.

Comentari: Gran partit dels juvenils del Campos contra els segons classificats, l'Escolar de Capde-

pera. Després d'una 1ª part dominada pels visitants s'arribà al descans amb un 0-1 al marcador.

Amb una gran segona part i amb el suport d'un nombrós públic l'equip va aconseguir donar la volta al marcador.

Aquesta victòria referenda els juvenils en la tercera posició.

Tennis

Durant aquests darrers mesos s'ha celebrat el Torneig Social al Club de Tennis Campos. Es varen inscriure vint-i-quatre jugadors

que s'enfrontaren en el trascur de vuit rondes seguint les directius del sistema suís, sistema usat habitualment als escacs.

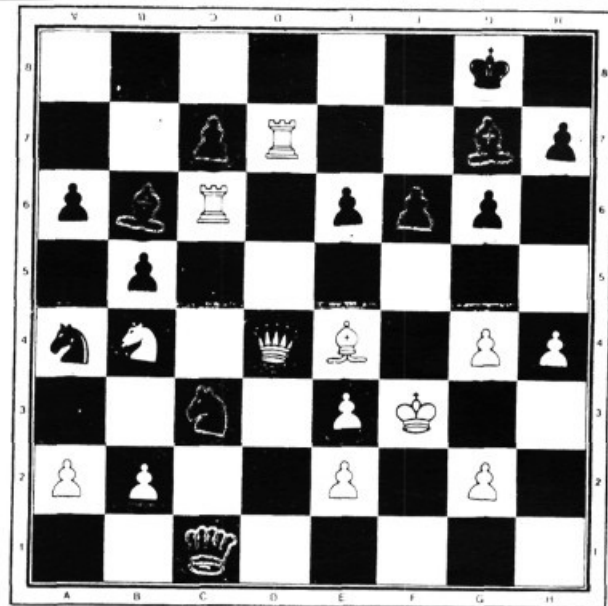
La classificació final fou la següent:

Primer: Andreu Puigserver amb 8 punts; en segon lloc, Nofre Veny i Joan Escals amb 6 punts i en tercer lloc, Antoni Mas, Tomàs Balles-ter, Gabriel Lladó i Jaume Sastre amb 5 punts.

Utilitzant els resultats d'aquest torneig, s'ha confeccionat un nou ranking, sistema

que ha tengut una àmplia acceptació entre els socis del club.

A partir d'ara, un jugador podrà anar variant la seva posició dins el ranking mitjançant el mètode que consisteix a reptar els superiors a ells i s'ha de jugar la partida dins un termini de quinze dies.

Problema d'escacs

Juguen negres i guanyen en tres o quatre jugades

La solució del problema del mes passat és:

D7A+ - RIT

DXT+ - C1C

C7A++

Julià Mascaró

PROHEMA S.A.

Estació Servei núm. 5.512
CAMPOS

L'Estació de Servei «PROHEMA S.A.» comunica als seus clients i amics que a partir d'ara estarà oberta les 24 hores del dia, mitjançant una terminal automàtica amb captador de billets de 1000 pessetes

DROGUERIA - FERRETERIA

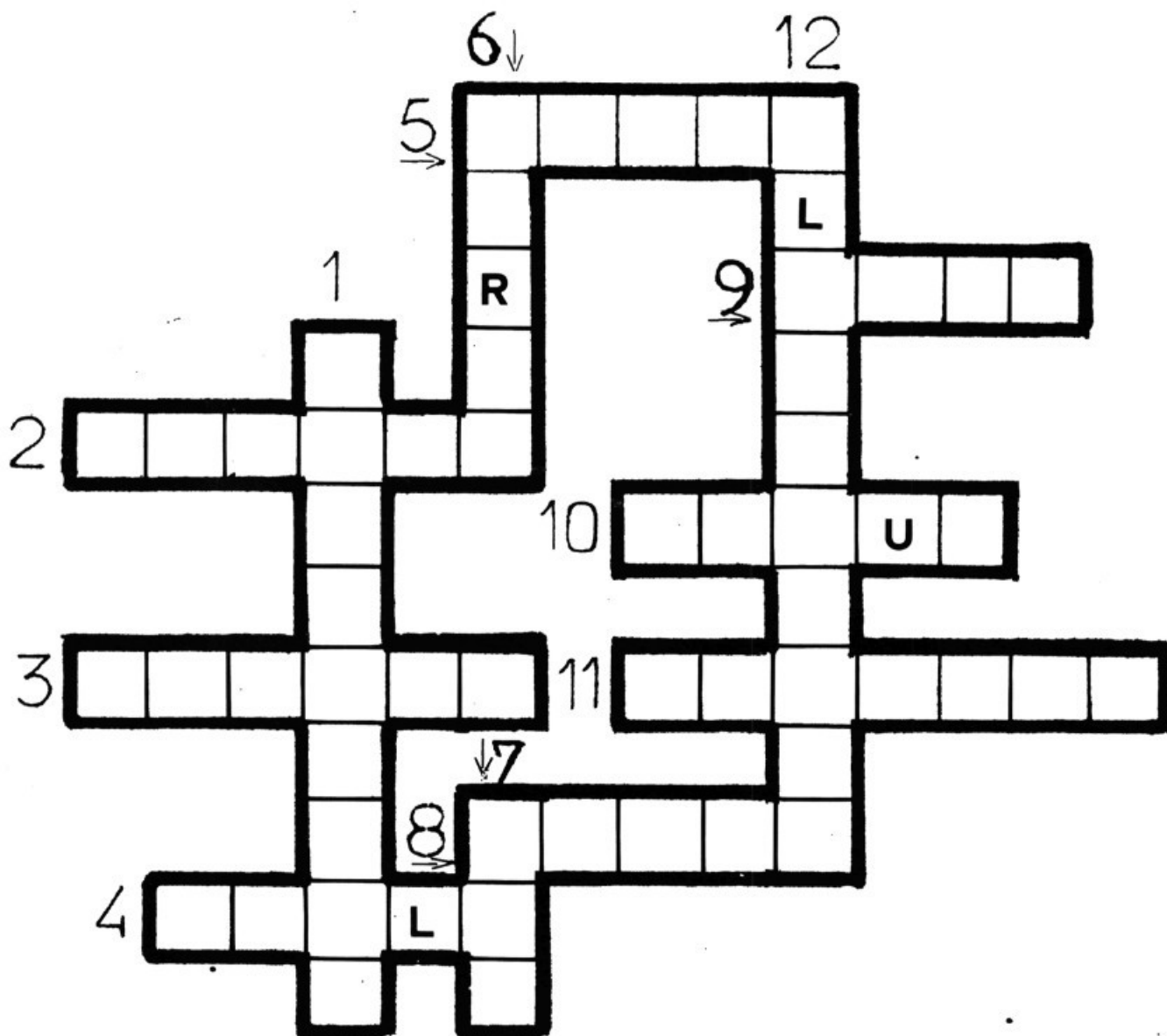
CA'N ROS

Articles de Regal

Electrodomestics

Distribuidors PHILIPS

C/ Obispo Talladas, 1
CAMPOS

Joc de mots encreuats:

- 1.- Fruit del castanyer (plural).
- 2.- Roba de dormir
- 3.- Joc que apareix a la secció d'esports de la pàgina 30 del número 7 de RESSÒ.
- 4.- Peça mecànica capaç de transformar el moviment lineal en rotatori i nom de dona.
- 5.- Peça de fusta (o de matèria sòlida) que serveix per a impedir el pas.
- 6.- Es forma a l'interior d'algun mol·lusc (o també artificialment).
- 7.- Contracció de: **casa d'en**.
- 8.- Epístola.
- 10.- Enguany n'ha caiguda poca.
- 11.- Picapedrer de categoria inferior al mestre.
- 12.- Fruit hortícola d'origen àrab «amb la coa verda i el vestit morat».

L'ndevinalles

No tenc ànima ni cos;
 qualcú en sentir-me s'assusta;
 no som de ferro ni fusta
 i viure un moment no gos.
 Dolenta és sa meva sort,
 perquè, tan prest com som nat
 i dic allò que he escoltat,
 me foc tot d'una i som mort.

Al número 9, si és que no ho heu sabut tot, sortiran les solucions.

Per ajudar a situar-vos us donam els noms d'alguns llocs que surten a la foto
 Del 1-C al 6-B. Carretera de Santanyí. Del 1-D al 6-D camí de Sa Pedra Rodona
 1-B Ca's Tereset; 1-D Ca'n Rubí; 1-D Ca'n Formatge; 2,3-A Son Xorc; 3-C Ca'n Guillem Bessó; 4-B S'Hort d'En Dents;
 4-B Ca'n Crem; 5-C S'Hort de Sa Màquina; 5-D S'Hort d'En Groc; 6-B Sa Taverneta; 6-C S'Hort d'En Verd;
 6-C S'Hort d'En Torres. (Foto Vidal)

Pastisseriesias

Pomar

Casa fundada en 1902

Artesania * Calitat

C/. de la Plaça, 20-22
Tels. 65 06 06 - 65 08 76
07630 CAMPOS

Carrer Manacor
Tel. 46 79 51
07006 PALMA